

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

tw @catalunyacristiana.bsky.social

xx @catcristiana

yt catalunya cristiana

“El Sant Pare ens repta a ser signes d'esperança”

Entrevista al cardenal Sean Patrick O'Malley, arquebisbe emèrit de Boston, que recentment ha impartit exercicis espirituals al clergat de Barcelona

P 8-12

Agustí Codinach

El cardenal caputxí a la capella del Palau Episcopal de Barcelona, el divendres 10 de gener.

ANY D'ESPERANÇA

**Raons per a
l'esperança
en el món de la
gent gran**

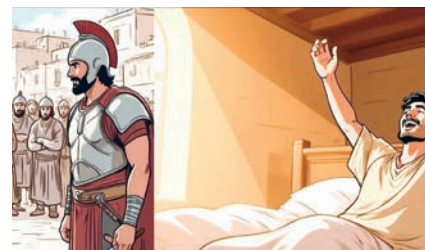
P 20-21

REPORTATGE

**Nova etapa
del Concurs
Bíblic
de Catalunya**

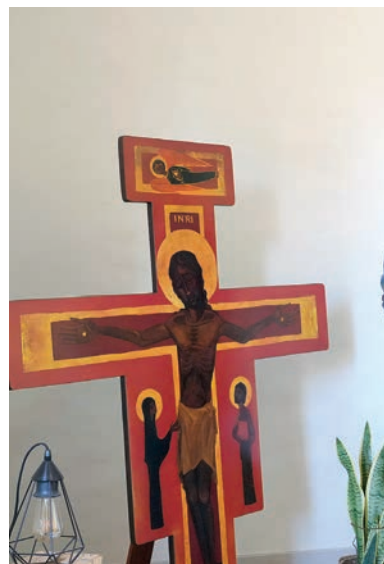
P 26 - 29

SUMARI

26 GENER 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

El Papa adverteix sobre l'amenaça d'una guerra mundial

Francesc rep al Palau Apostòlic els ambaixadors acreditats davant la Santa Seu

18-19

Trenta-cinquè aniversari de la Fundació Joan Maragall

Gran referent del diàleg entre cristianisme i cultura contemporània

38-40

Testimoni de Kassam i Fouad Maaddi, cristians palestins

Treballen per la pau a Cisjordània

47

Entrevista a Gloria Arcusa

És la presidenta de l'Associació Amics de Marcos Pou

EDITORIAL

Fills de l'esperança

Les societats actuals han deixat de creure en el futur i per això ja no tenen fills. Per què portar nova vida a un món de guerra, pobresa i desigualtat? El futur, amb l'hegemonia d'una intel·ligència artificial amb conseqüències encara només intuïdes, es presenta catastròfic. La manca d'estabilitat laboral i d'habitatge obliga a ajornar la maternitat i la paternitat, cosa que fa que, a tot estirar, les famílies acabin tenint només un fill.

El papa Francesc, en la butlla de convocatòria del Jubileu *L'esperança no defrauda*, constata "la pèrdua del desig de transmetre la vida":

"A causa dels ritmes frenètics de la vida, dels temors davant del futur, de la falta de garanties laborals i tuteles socials adients, de models socials amb una agenda dictada per la recerca de beneficis més que per la cura de les relacions, assistim en diversos països a una preocupant disminució de la natalitat."

El diagnòstic està fet, ara el que cal és trobar la cura de la desesperança. Una cura que per als creients passa per disposar la nostra esperança en el Senyor. Malgrat tot pronòstic funest, el present que construïm i el futur que albirem són en i per a Déu. Una cura per a la humanitat sencera passa per tenir present que dins del cor de tota persona hi ha un anhel d'amor i esperança.

El Jubileu de l'Esperança ens recorda que som fills i transmissors d'aquesta esperança a les noves generacions. Ho diu el cardenal Sean Patrick O'Malley, arquebisbe emèrit de Boston, en l'entrevista que publiquem aquesta setmana: "El Sant Pare ens repta a ser signes d'esperança en un món on hi ha tants problemes i conflictes, i on la gent té por de tenir fills."

.....

Diumenge de la Paraula

IX SETMANA DE LA BÍBLIA

DEL 26 DE GENER A L'1 DE FEBRER DE 2025

**“CONFIO EN
LA TEVA PARAULA”**

(Sl 119,74)

setmanadelabiblia.cat

La setmana a les Xarxes

OSCAR BARDAJI

@OscarBardaji

13/01/2025

Comunicació Ateneu Universitari

Sant Pacià

El Dr. Daniel Palau Valero, nomenat degà de la Facultat de Teologia de Catalunya

ANNA PUNSODA RICART

@PunsodaRicart

13/01/2025

Periodista

I el cristianisme avui? “No tenir por de les preguntes, no tenir por de les respostes.” Per molts anys a la Fundació Joan Maragall i a tots els que se l'estimen!

MIQUEL PUCURULL

@Pucurull

12/01/2025

Atleta

Fa tres anys es va celebrar un Barça-Madrid a l'Aràbia Saudita i es va criticar molt que es fes en un país que trepitja els Drets Humans. Avui es torna a fer i ja ningú ho reprova. Els diners fan emmudir

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

BENEDICCIONS D'ANIMALS I ELS TRES TOMBS

El programa magazín *El Matí*, dins la secció *La Girocleta d'Olma Giró*, va compartir amb els oients, el 17 de gener, una popular benedicció d'animals impartida davant de l'Escola Pia del barri barceloní de Sant Antoni, en el marc de la festa major per Sant Antoni Abat. Des d'aquesta escola, expliquen que “es beneeixen tota mena d'animals, com ara granotes, hàsters, conills, gats i sobretot gossos”. Alguns dels propietaris de les mascotes coincidien a l'hora de defensar que es mantingui aquesta tradició.

El mateix dia de Sant Antoni Abat en el programa *Sense distància*, el president del Gremi de Pagesos de Tarragona, Raül Font-Quer, comentava la festa i totes les tradicions vinculades al patró dels animals, sobretot els Tres Tombs i la mateixa benedicció. A Tarragona, es va celebrar l'Eucaristia a l'església de Sant Llorenç, la històrica i emblemàtica capella del gremi. Font-Quer destacava que la benedicció d'animals continua molt present, com també els Tres Tombs, que ara es fa més tard per mantenir viu el seu esperit a cada lloc.

Zoom MACIÀ GRAU

Des del 14 de gener ja es pot comprar a les llibreries d'arreu del món l'autobiografia del papa Francesc, titulada *Esperança*. La publicació, que s'ha traduït a 18 idiomes, és la primera autobiografia que publica un Papa en vida. El llibre recull les principals experiències i esdeveniments que han format el pensament del Papa des de la seva infància fins a l'actualitat. La versió catalana està editada per Rosa dels Vents, i la castellana per Plaza&Janés.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

28 de gener del 1986

El transbordador espacial *Challenger* es desintegra 73 segons després d'enlairar-se a causa d'un defecte de l'SRB dret, i provoca la mort dels set tripulants

Mirada al món

Esperança no és optimisme

AGUSTÍ BORRELL

Vicari general de l'orde del Carmel Descalç

El conegut filòsof actual Byung-Chul Han, amb el seu llibre recent *L'esperit de l'esperança*, aborda un tema profundament rellevant en una societat sacsejada per incerteses, dubtes i conflictes que plantegen interrogants seriosos sobre el futur de la humanitat.

Una de les afirmacions centrals del llibre és que l'esperança i l'optimisme són molt diferents. L'optimisme creu que els problemes del món no són tan greus com sembla, que s'aniran resolent i que el futur serà millor. En canvi, l'esperança parteix de l'acceptació lúcida de la realitat, amb tota la seva foscor i el seu sofriment. Recordo que ja fa molts anys el bon teòleg lleidatà Ra-

L'esperança impulsa a treballar per un món millor

mon Prat i Pons insistia en la distinció entre l'optimisme i l'esperança.

Per al cristià, l'esperança no és una actitud ingènua o superficial, sinó una convicció arrelada: encara que no sapiguem com serà el futur, sabem que la vida té sentit i val la pena viure-la amb alegria i compromís. L'esperança no resol els problemes ni estalvia el dolor, sinó que dona les claus per assumir la complexitat de la història humana amb una mirada positiva i compromesa.

L'esperança, doncs, no és passiva; impulsa a treballar per un món millor, malgrat les adversitats i els fracassos. És aquesta virtut la que inspira a afrontar la realitat amb força i determinació, cercant el bé comú

sense caure en el desànim. Així, com apunta Byung-Chul Han, l'esperança esdevé una font de renovació en una societat sovint aclaparada per la desesperança.

En el context del Jubileu del 2025, que té l'esperança com a tema central, es remarca encara més el seu caràcter distintiu en la fe cristiana. Aquesta esperança va més enllà de les circumstàncies immediates, perquè sap que la història està en mans de Déu. L'esperança és una crida a viure amb la confiança que Déu vol el bé de la humanitat i que el nostre esforç té sentit dins el seu projecte. Així, l'esperança cristiana es converteix en una llum que il·lumina els camins incerts de la nostra època. ■

La sal de la terra

Un factor sorprenent en la conversió de sant Agustí

JOSEP ÀNGEL COLOMÉS

Comunicador

Quan Agustí arriba a Milà es troba acollit, apreciat i estimat per sant Ambròs

Llegint les *Confessions* de sant Agustí m'ha semblat actual un dels motius de la seva conversió. Coneixem que la seva mare, santa Mònica, va pregar molt perquè el seu fill Agustí arribés a la comunió amb l'Església catòlica. Però un altre factor també profund em sembla altament d'actualitat.

El cas és que quan Agustí arriba a Milà es troba acollit, apreciat i estimat per una persona d'un gran prestigi i autoritat en aquell moment: sant Ambròs. Destaca Agustí en la seva autobiografia com d'alguna manera se sent valorat i això l'impulsa a la seva conversió definitiva i a poder tirar el mur invisible de la seva desconfiança envers l'Església catòlica. És a dir, va ser una persona concreta, el bisbe

Ambròs, que, no pastant amb els seus sermons sinó amb el llenguatge més internacional, l'amor, va poder desfer l'autosuficiència d'una persona molt sàvia però fins llavors mancada de la humilitat necessària per comprendre la importància de la comunitat.

Per tant, en sant Agustí veiem els factors espirituals i humans que permeten la conversió: la pregària, l'amor i els exemples. No hi ha dubte que Mònica estimava molt Agustí però potser, per acabar de madurar la seva fe, necessitava de la consideració d'algú diferent com el bisbe Ambròs per entendre que l'Església aspira a ser una comunitat d'amor on el més important és deixar-se estimar per Jesús i compartir aquest amor amb els altres.

Una pista per al món d'avui en què, com va vaticinar Joseph Ratzinger el 1969, "d'aquesta Església més espiritual i senzilla en brotarà una gran força. Perquè els homes d'un món completament planificat patiran una soledat indicible... Així doncs, descobriran la petita comunitat de creients com quelcom absolutament nou, com una esperança, com una resposta que en l'ocult sempre estaven buscant".

I això veiem que ja està passant amb tantes conversions que estan venint com a pelegrins de l'esperança, que poden descobrir en persones concretes de l'Església l'acolliment a través de l'amor més gran i autèntic, l'amor que brota de la font inesgotable de Déu. ■

La Sagrada Escriptura és una bella cançó d'amor que Déu ens canta a cadascun de nosaltres. Cal escoltar-la bé per delectar-nos amb la seva melodia

Acollim la Paraula

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Avui l'Església celebra el VI Diumenge de la Paraula de Déu. El papa Francesc, en el context d'aquest any jubilar, ha triat el lema "Espero en la teva paraula" per a aquesta jornada, inspirat en el Salm 119 (cf. Sl 119,74). Aquesta celebració coincideix amb l'inici de la IX Setmana de la Bíblia a les diòcesis catalanes. Una setmana amb iniciatives per viure la Paraula de Déu, la llum que il·lumina els nostres passos en el camí de la vida.

Amb joia ens enamorem de la Paraula de Déu, la contemplem com si fos una casa bonica que trobem pel camí en el nostre pelegrinatge per la vida. Avui us convido a aturar-vos i a entrar-hi sense presses, a descobrir-ne la immensitat, els detalls i la bellesa que no podem percebre des de fora. Sí, us convido a penetrar en els racons de la Bíblia i a fer-ne la vostra llar, la vostra vida. Amb deter-

minació ens diu el Papa que creixem i ens familiaritzem amb la Sagrada Escriptura (cf. *Aperuit illis*, 15). Certament, la Paraula de Déu, quan és propera i familiar, és font d'alegria i d'esperança, especialment en els temps difícils i foscos, en què sembla que defallim. Crist és la nostra esperança (cf. 1Tm 1,1).

La Sagrada Escriptura és una bella cançó d'amor que Déu ens canta a cadascun de nosaltres. Cal escoltar-la bé per delectar-nos amb la seva melodia. La tornada d'aquesta cançó ens repeteix una vegada i una altra com en som, d'afortunats, afortunats de tenir Déu sempre al costat nostre. Quan llegim i escoltem amb atenció aquesta cançó, descobrim textos meravellous que alimenten i mantenen viva la nostra esperança.

En tenim un exemple preciós en un passatge de l'Evangeli de Lluc. Pere va sortir a pescar amb altres pescadors, però, després de no pescar res en tota la nit, van desistir i van posar les barques a la vora del llac. Jesús es va acostar a Pere mentre ple-gava les xarxes buides i li va demanar que tornessin a remar llac endins i calessin de nou les xarxes. Pere havia perdut tota l'esperança. Tanmateix, finalment, ho va tornar a intentar; va creure en la Paraula de Jesús. Van cal-lar les xarxes i van obtenir una pesca

abundant. Va ser tan quantiosa que les xarxes se'ls esquinçaven. Pere es va avergonyir d'haver dubtat del Mestre i li va demanar perdó. Jesús, llavors, li va assegurar que seria pescador d'homes. Pere ho va deixar tot i el va seguir (cf. Lc 5,1-11).

Quan confiem en Crist, rebem un ànim i un amor que ens desborda, que trenca la nostra fragilitat i ens fa forts per tirar endavant en l'adversitat. Deixem que Déu trobi un lloc en el nostre cor i ens il·lumini la vida i l'ompli de sentit. Deixem que la seva Paraula ens guiï. Qualsevol moment del dia és bo per anar al seu encontre. No cal gaire preparació, només curiositat i una mica de fam de Déu, que podem saciar amb una breu lectura de la seva Paraula.

El papa Francesc ens suggereix, amb gran encert, que tinguem sempre a mà, a la butxaca, bossa, cartera o motxilla, un petit exemplar de l'Evangeli. I per als més moderns, també existeixen diverses aplicacions i pàgines d'internet. Avui pot ser un gran dia per llegir, escoltar i meditar la Paraula de Déu. Repetim-nos això cada dia.

Benvolguts germans i germanes, anunciem amb alegria l'Evangeli als nostres germans. Fem-ho amb paraules i amb el nostre testimoni de vida. ■

Entrevista al cardenal Sean Patrick O'Malley, frare caputxí i arquebisbe emèrit de Boston

“LA IMMIGRACIÓ HA ESTAT UNA BENEDICCIÓ PER ALS ESTATS UNITS”

**ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
/ CARME MUNTÉ MARGALEF**

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

El cardenal Sean Patrick O'Malley és un dels homes de més confiança del papa Francesc als Estats Units, un país fortament marcat per la polarització a escala social, política, cultural i eclesial. Amb 80 anys, aquest frare caputxí és arquebisbe emèrit de Boston i ha format part del Consell de Cardenals (el C9) que assessoren el Papa en el govern de l'Església. Del diumenge 12 al dijous 16 de gener va dirigir uns exercicis espirituals per al clergat de l'arxidiòcesi de Barcelona.

El cardenal O'Malley
és frare caputxi.

L'arxidiòcesi de Barcelona l'ha convidat a predicar els exercicis espirituals per als sacerdots diocesans. Què pretén suscitar en aquests exercicis?

És un privilegi poder estar amb els sacerdots per al seu recés anual. Voldria compartir amb ells alguns pensaments sobre el nostre ministeri i vocació i, en aquest sentit, convidar-los a renovar el compromís sacerdotal sobretot en clau de vida interior, que és la font de tota la nostra activitat apostòlica. Els sacerdots vivim tan ocupats amb activitats parroquials i ministerials que de vegades podem descuidar la relació amb Jesús, que ha de ser la font de la nostra força ministerial. Per això, voldria ajudar els sacerdots a enfocar-se de nou en aquest viatge cap endins a través de la vida espiritual i la reflexió personal sobre la nostra vocació.

El papa Francesc, que és jesuïta, s'ha caracteritzat per nomenar bisbes i crear cardenals religiosos. Com s'enriqueixen mútuament els sacerdots religiosos i els diocesans?

A l'Església és molt important tenir aquesta germanor i unió entre tots nosaltres. En un món on hi ha tanta divisió i polarització, cal destacar la fraternitat de ser germans i germanes, fills i filles del

mateix Pare, com sant Francesc ho subratlla en la seva espiritualitat i el papa Francesc en la seva encíclica *Fratelli tutti*. La nostra unió amb el bisbe, els germans sacerdots, és clau per complir la nostra missió a l'Església.

Els 800 anys del Càntic de les Criatures i els 10 anys de l'encíclica *Laudato Si'*, quina lectura ens ofereixen del repte ecològic actual?

El tema de la paternitat de Déu és molt important en la conversió de sant Francesc. Quan torna tota la roba i possessions al seu pare li diu: "Fins ara t'he anomenat pare a la terra, però d'ara en endavant puc dir amb absoluta confiança: *Pare nostre, que esteu en el cel*, en qui he dipositat tot el meu tresor i tota la seguretat de la meua esperança." És molt important la consciència aguda que Déu és el nostre Pare i que tota la creació estem agermanats i tenim la responsabilitat els uns dels altres. En les inundacions de València o els incendis de Califòrnia veiem les nefastes conseqüències de no prestar atenció a l'obligació de tenir cura de la nostra casa comuna. La destrucció del planeta i el canvi climàtic està causat molt sovint per la nostra avarícia.

Va ser el primer purpurat d'obrir un blog i els seus segui-

dors a X (abans Twitter) són més de 54.000. Com ha de ser la presència de l'Església al continent digital?

Quan em van crear cardenal el 2006 vam decidir llançar el blog (cardinaleansblog.org). Creia que seria només durant el consistori, però més de tres milions de persones el van obrir i així vam decidir escriure-hi cada setmana. És un instrument important per comunicar el missatge de l'Església. Realment hi ha moltes persones usuàries de les xarxes socials que no tenen cap més contacte amb la comunitat de fe. Per tant, és una manera d'evangelitzar, perquè arribem a aquestes persones a les quals altrament no hi podríem arribar. L'Església ha d'utilitzar aquests mitjans per no restar muda en un món on moltes persones escolten i llegeixen missatges que de vegades són molt contraris als valors de l'Evangelí.

Ha format part del Consell de Cardenals que assessora el Papa, com és treballar amb Francesc? Les reformes impulsades pel Papa són imparables?

Certament, les reformes del papa Francesc són molt positives i no tenen marxa enrere. Ha estat un privilegi formar part del Consell de Cardenals. És molt fàcil treballar amb el papa Francesc perquè és molt obert i amical. El coneixia de

"Els sacerdots vivim tan ocupats amb activitats parroquials i ministerials que de vegades podem descuidar la relació amb Jesús"

"He tingut l'oportunitat de veure com l'Esperit Sant treballa a través del ministeri del papa Francesc"

Moment de l'entrevista concedida a "Catalunya Cristiana" i Ràdio Estel, el divendres 10 de gener passat.

quan era arquebisbe de Buenos Aires però ara he tingut l'oportunitat de veure com l'Esperit Sant treballa a través del seu ministeri.

Al seu país, Estats Units, quin pes té la immigració dins l'Església? Com afaïçona aquesta Església la comunitat hispana?

Durant tot el meu sacerdoci vaig treballar amb immigrants hispans, sobretot centreamericans. Per això parlo espanyol; no vaig celebrar missa en anglès fins que no em van fer bisbe al Carib. Molta immigració és deguda al fet que els Estats Units no han sabut ajudar els nostres veïns a desenvolupar les democràcies i les estructures econòmiques per mantenir les seves poblacions. Però som un país i una Església d'immigrants, no hi ha cap país al món que tingui la capacitat dels Estats Units d'assimilar immigrants. Els fills dels nostres immigrants són americans, perquè ser americà no és ser d'un grup ètnic, d'una religió o compartir una tradició o una història. Els que arriben d'arreu el que busquen és la democràcia, la llibertat religiosa i les oportunitats per als fills. A més, els immigrants molt sovint són la gent més treballadora. Per tant, la immigració ha estat l'energia d'Amèrica. Certament, n'hi ha alguns que reclamen i es queixen però en re-

alitat la immigració ha estat una benedicció enorme per als Estats Units. No seríem el país que som sense els immigrants. Tristament, segons una enquesta publicada fa poc, per primer cop en la nostra història la majoria d'americans no volen tenir fills. Això sol ja subratlla la importància de la immigració per al nostre futur. Per a l'Església ha estat una benedicció molt gran l'energia, l'alegria, el sentit de comunitat, les tradicions religioses que ens han portat de molts indrets del món però sobretot d'Amèrica Llatina. Han enfortit molt la presència de l'Església als Estats Units. En aquest moment, un 40% dels catòlics són hispans, i dels que tenen menys de 20 anys són la majoria.

El papa Francesc va alertar, en

la tradicional recepció davant del cos diplomàtic, de les societats cada vegada més polaritzades, en què arrela una sensació general de por i desconfiança en l'altre i en el futur. És el cas dels Estats Units?

Sí, i es veu en la política. Als Estats Units el president és alhora cap d'Estat i darrerament no ha estat una figura que hagi unit. Lamentablement, al nostre país hi ha divisions grans i profundes. L'Església ha de mirar d'unir la gent i la sinodalitat ens convida a escoltar l'altre. Això és el que hem de fer dins i fora de l'Església. Si estem senzillament escridassant-nos els uns als altres, difícilment arribarem a cap acord ni podrem treballar pel bé comú.

L'Església està cridada a construir ponts amb la societat. Com

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)
- Administració de finques
- Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)
- Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

buscar aquest diàleg mantenint posicions fermes en qüestions com la defensa de la vida?

Ara com ara l'Església és la veu més clara i més consistent a l'hora de defensar la dignitat de la vida humana. Qüestions com l'avortament o l'eutanàsia estan minant del tot la dignitat i la importància de l'ésser humà. Molts cops l'Església és l'única veu, com en el conte d'*El vestit nou de l'emperador*, de Hans Christian Andersen. És un servei molt important de l'Església al món.

Durant més de 20 anys ha estat arquebisbe de Boston, una diòcesi molt tocada per l'escàndol de la pederàstia. En quina situació es troba actualment la diòcesi?

Estem en una situació molt més bona que la que em vaig trobar quan hi vaig arribar fa vint anys. En aquell moment hi havia una crisi terrible en tots els sentits. Però gràcies a Déu, treballant amb les víctimes i molts líders dins la comunitat, hem garantit una política de cura i protecció (*safeguarding*) dels nostres infants i joves. El que s'ha aconseguit a Boston ha estat molt important perquè hem pres totes les mesures per crear espais segurs a les parròquies, col·legis i totes les institucions eclesials. Estem segurs que quan sorgeixi qualsevol cas hi respondrem de forma adequada. Quan hi vaig arribar, el Seminari era buit i en aquests anys en què n'he estat l'arquebisbe hem ordenat 140 sacerdots nous, aquest any onze. És un indicatiu que, malgrat l'escàndol i tot el patiment, encara hi ha persones disposades a entregar la vida al ministeri.

Com a president de la Comissió Pontifícia per a la Protecció de Menors, quines són les prioritats d'aquest organisme en la "tolerància zero" contra els abusos?

Estem fent molts esforços per ajudar l'Església del sud global (Àfrica, Llatinoamèrica, Àsia), on tot just comencen a iniciar programes d'educació i polítiques clares. L'enemic és la improvisació perquè, quan un improvisa, cometrà molts errors. Cal tenir un pla molt clar perquè tothom entengui com reaccionar quan hi ha una acusació, per al bé de la víctima, de l'acusat, de la comunitat i en la nostra relació amb les autoritats civils. Treballem

amb els bisbes durant les visites *ad limina* per fer-los veure la importància d'aquest ministeri de *safeguarding* i avaluar el que estan fent bé i on cal millorar. Fins i tot mirem d'aconseguir recursos per establir oficines en diversos indrets del món on fins ara no n'hi ha hagut. És tot un repte perquè en molts llocs del món tot just en comencen a parlar, d'aquest tema.

L'Església pot arribar a ser model per a d'altres sectors de la societat?

L'Església té una oportunitat d'ajudar la societat. De fet, als Estats Units, moltes esglésies i organitzacions han acudit a nosaltres perquè els ajudem a establir les normes i polítiques de *safeguarding*.

Al 10 d'octubre de l'any passat es va clausurar el Sínode sobre la sinodalitat, en què vostè hi va participar com a pare sinodal. S'ha aconseguit posar l'Església en "mode sinodal"?

Als Estats Units, on la democràcia és molt important, la llibertat és l'ideal nacional principal. Ara hem d'ajudar la gent a entendre que la nostra meta és la participació de tots. No és la democratització de l'Església ni una batalla entre liberals i conservadors per veure qui obté més vots. Una Església sinodal és una Església on tothom s'escolta i on plegats cerquem la voluntat de Déu guiats per l'Esperit Sant. És una conversió personal, és la capacitat d'escolta i el respecte a tothom, és saber que Déu ens parla a través dels nostres germans i germanes. És important que, si volem una participació més gran dels fidels, els sacerdots ens mostrem units i treballem plegats.

I ara que estem immersos en el Jubileu de l'Esperança, a què estem cridats en aquest any de gràcia?

El Sant Pare ens repta a ser signes d'esperança en un món on hi ha tants problemes i conflictes, i on la gent té por de tenir fills. Quan un no té esperança no tindrà fills. Hem de ser signe d'esperança per als joves, els migrants, els presos, els ancians... L'Any Sant de la Misericòrdia ha estat l'experiència eclesial més maca que he viscut mai. Tinc l'esperança que aquest any de l'esperança serà igual. ■

“Molta immigració és deguda al fet que els Estats Units no han sabut ajudar els nostres veïns a desenvolupar les democràcies i les estructures econòmiques per mantenir les seves poblacions”

“Als Estats Units el president és ahora cap d'Estat i darrerament no ha estat una figura que hagi unit”

“Quan vaig arribar, el Seminari de Boston era buit i en aquests anys en què n'he estat l'arquebisbe hem ordenat 140 sacerdots nous, aquest any onze”

**CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ
SISTACH**
Arquebisbe emèrit de Barcelona

És necessari distingir entre el que és la “laïcitat de l'Estat” i el que és una “societat laica”

La veritat es proposa, no s'imposa

La dimensió pública de la religió, o, si es vol, de l'Església, és molt important. Atès que la convivència de les persones en la societat és quelcom innat en la persona humana i tenint en compte que la presència de la religió és una realitat que no pot ser viscuda fora de la societat, és normal que la religió tingui una presència pública en la convivència social.

La Declaració Universal dels Drets Humans de 1948 estableix el dret de llibertat religiosa. Aquest dret no fa referència només al culte i a les creences personals en públic o en privat, sols o associats. Aquest dret inclou també l'exercici creatiu de la fe i de la vida religiosa i la seva difusió mitjançant l'exercici del dret de reunió, d'expressió i d'associació. Es tracta d'un dret que l'Estat ha de tutelar i que no pot ignorar. Un cop més, la pretesa separació de camps de competència entre l'Estat i l'Església no és ni jurídicament ni políticament acceptable.

És necessari distingir entre el que és la “laïcitat de l'Estat” i el que és una “societat laica”. No es pot ignorar que la laïcitat de l'Estat està al servei d'una societat pluralista en l'esfera religiosa. Una societat laica, en canvi, comportaria la negació social del fenomen religiós i això seria contrari a la laïcitat de l'Estat. La societat pluralista en la qual vivim vol trobar el “lloc” propi dels cristians i de l'Església en aquesta nova situació “sociocultural”, sense que això suposi la

pèrdua de la pròpia identitat.

L'Església no pot pretendre imposar als altres la seva pròpia veritat. La veritat no s'imposa sinó que es proposa. Però això no significa que no desitgi oferir-la a la societat, amb tot el que significa realitzar “l'anunci de l'Evangelí”. El que constitueix “allò religiós” va més enllà de la predicació i del culte. Repercuteix i s'expressa en aquelles actituds morals i humanes que es fan efectives en els camps de l'educació, de la família i de la cultura. L'Església presta a la societat un servei molt important i de gran transcendència en l'ordre prepolític de les idees i dels valors morals, de les imatges globals de la persona humana i de la vida. El cardenal Jubany parlava de la important funció “nutrícia” de l'Església en la societat.

La societat democràtica necessita grups socials, culturals i religiosos que es dediquin a realitzar una irrigació espiritual i ètica dels ciutadans amb la finalitat que aquests, en el lliure exercici dels seus drets i participació política, trametin a l'Estat el reflex d'aquestes sensibilitats morals i exigeixin el respecte, la tutela i la protecció d'aquest vigor espiritual, sense el qual no pot existir una societat lliure ni una ciutadania responsable.

L'Estat no pot ignorar l'existència del fenomen religiós en la societat. Pretendre que l'Estat laic hagi d'actuar com si el factor religiós no existís equival a situar-se al marge de la realitat. L'Estat és laic, però la societat no és laica. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem de la recepció del **Papa** al **cos diplomàtic**, celebrem els **35 anys** de la **Fundació Joan Maragall i Llum**. Delàs reflexiona sobre l'**esperança** en l'àmbit de la **gent gran**.

Agustí Codinach

FUNDACIÓ JOAN MARAGALL
CRISTIANISME I CULTURA

35 ANYS

Q TU Z
ATENEU BARCELONÈS

La Fundació Joan Maragall va organitzar
una taula rodona amb motiu del seu 35è
aniversari.

El Papa adverteix de l'amenaça d'una guerra mundial

Una diplomàcia per dialogar fins i tot amb interlocutors incòmodes

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

Com cada inici d'any, el papa Francesc va rebre al Palau Apostòlic els ambaixadors acreditats davant la Santa Seu. És una cita tradicional en la qual el Pontífex aprofita per desitjar el millor als diplomàtics i als països que representen, i posa en relleu els afers d'importància mundial que més el preocupen.

En el discurs d'aquest 2025, el Sant Pare va advertir que ens enfrontem a l'amenaça cada vegada més gran d'una guerra mundial. En la seva intervenció, que no va llegir completa, va sol·licitar a aquests

diplomàtics que perseverin en la vocació de la diplomàcia, és a dir, que afavoreixin el diàleg amb tothom, inclosos els interlocutors que es consideren més "incòmodes" o que no es consideren legítims per negociar.

I aquest és el punt fort de la diplomàcia vaticana. Tan sols cal pensar que la Santa Seu és pràcticament l'únic estat d'Occident que encara manté interlocució amb Rússia malgrat la invasió d'Ucraïna. La Santa Seu mai no ha tallat relacions diplomàtiques amb l'Iran, ni tan sols amb l'arribada del règim dels aiatol·làs. Tampoc no ha trencat amb les dictadures a Hispanoamèrica i sempre els ha allargat la mà malgrat que més d'un cop els l'hagin mossegada, com en el cas de Nicaragua. Actualment 184 estats mantenen relacions diplomàtiques plenes amb la Santa Seu. A aquests se sumen institucions com la Unió Europea, la Lliga Àrab o l'Orde de Malta. 90 països compten amb una missió permanent a Roma.

El 2024 la Santa Seu va enfortir relacions amb països com Burkina Faso o la República Txeca pel que fa a qüestions jurídiques determinades. Potser la fita més destacable va ser la renovació, per quatre anys i no per dos, de l'Acord provisional amb la Xina.

Fa uns anys, en una entrevista a la revista *LIMES*, probablement la publicació sobre geopolítica més important d'Itàlia, el cardenal Parolin explicava així quina és la base de l'acció diplomàtica de la Santa Seu: "La diplomàcia de la Santa Seu

no està vinculada a un Estat, sinó a una entitat de dret internacional —la Santa Seu—, que no té interessos polítics, econòmics o militars. Es posa al servei del Bisbe de Roma, que

Actualment 184 estats
mantenen relacions
diplomàtiques plenes
amb la Santa Seu

és el pastor de l'Església universal. Per tant, té abans que res una funció eclesial clara, perquè és un dels instruments de comunió entre el Papa i els bisbes i coopera en la garantia de la llibertat de les Esglésies locals en relació amb les autoritats civils."

Un dels darrers èxits d'aquest *soft power* vaticà ha arribat recentment amb un anunci des de Cuba. Gràcies a la mediació de la diplomàcia vaticana i del papa Francesc, l'Havana ha anunciat que alliberarà 553 presos en el context de la mediació constant que exerceix l'Església a l'illa a favor dels drets humans i la justícia. Díaz-Canel va trucar per telèfon al Papa per comunicar-li-ho personalment. Una decisió que hauria pres l'Havana d'acord amb "l'esperit del Jubileu".

En les mateixes hores en què es materialitzaven aquests èxits, el cardenal Parolin viatjava al Pròxim Orient, on presidia una cimera

amb els representants pontificis a Bahrain, Egipte, els Emirats Àrabs Units, Jordània, l'Iran, l'Iraq, Israel, Kuwait, el Líban, Oman, Palestina, Qatar, Síria i el Iemen. L'objectiu era analitzar el que passa en aquesta regió i com, des de la diplomàcia vaticana, es pot donar suport a la comunitat internacional perquè vetlli per processos com el de Síria, la pau al Iemen, Israel i Palestina i l'estabilitat al Líban.

Parolin també aprofitava per celebrar el desbloqueig de la situació política al país dels cedres on, finalment, hi ha un govern després de més de dos anys amb un executiu en funcions. El cardenal secretari d'Estat va parlar per telèfon amb el nou president escollit el 9 de gener, Joseph Aoun. Qui sap si en aquest 2025 el Papa finalment concreti el desitjat viatge al Líban que havia condicionat únicament a la formació d'un govern estable. ■

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Déu petit: Déu gran

De vegades penso: "Hem fet Déu tan petit..."; ja no som fets a imatge de Déu, sinó que hem fet Déu a imatge nostra; l'hem sotmès a imatges glorioses, idees i paraules grans... L'empetitim quan el volem fer tan gran. I, paradoxalment, el nostre Déu es fa petit tan gran com és. Déu es fa humà, vulnerable, mortal a Betlem; en una modesta menjadora. Que un Déu es manifesti majúscul, immens, majestuós és previsible i humanament lògic. Que un Déu es faci carn, discret i menut, és extraordinari i inaudit.

Penso en la profunda significació d'aquest fet que impregna el tarannà de la fe cristiana; el nostre Déu es fa petit tan gran com és... I és correlatiu entendre que el pitjor dels pecats serà, per a la nostra fe, la supèrbia i l'orgull: aquella visió excessiva del jo, egòlatra, egoista i narcisista, que no té en compte els altres. Així es manifesta en tantes representacions populars i autos sacramentals: en la figura de Satanàs o Llucifer o en el llibre del Gènesi; en l'episodi del fruit prohibit; en un mal primigeni.

Per combatre això; Déu es fa minúscul. L'Evangeli és un profund relat d'humilitat en la vida de Jesús, dels apòstols, de Maria... I en el seu punt culminant: la creu. Un Déu sofrent, humiliat, desemparat i sol... Des d'allò petit i humil, des dels petits gestos i detalls d'allò senzill neix la salvació i l'esperança. Quina llum redemptora significa allò petit i humil en un món farcit de narcisos!

© Vatican Media

El Papa va rebre el cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu el 9 de gener passat.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Professor d'Antropologia i consiliari a Blanquerna

La Fundació Joan Maragall organitza un acte commemoratiu amb motiu del seu trenta-cinquè aniversari

Gran referent del diàleg entre el cristianisme i la cultura contemporània

Agustí Codinach.

A la taula rodona es va reflexionar sobre la necessitat d'un diàleg obert i receptiu del cristianisme amb la cultura contemporània.

MAC
Barcelona

Les noves generacions estan creixent en una societat secularitzada. Calen propostes per tal de mitigar l'analfabetisme cultural religiós de molts alumnes a casa nostra. També hi ha la necessitat de trobar un nou llenguatge espiritual que ajudi els joves a plantejar-se les grans pregun-

tes sobre el sentit de la vida. Tenim molta feina a fer." Són paraules de Mons. Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, que va cloure l'acte de commemoració dels trenta-cinc anys de vida de la Fundació Joan Maragall, que va tenir lloc el dilluns 13 de gener a l'Ateneu Barcelonès.

L'esdeveniment va comptar amb la presència dels patrons i dels presidents emèrits de la Fundació Joan Maragall durant tots aquests

anys, així com de diverses autoritats eclesiàstiques i acadèmiques, com ara, Mons. Joan Enric Vives, arquebisbe d'Urgell; Mons. Xavier Gómez, bisbe de Sant Feliu de Llobregat; el P. Manuel Gasch, abat de Montserrat; Ramon Bassas, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya; el Dr. Josep Antoni Rom, rector de la Universitat Ramon Llull, i el Dr. Joan Torra, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià. La jornada va estar amenitzada pel grup Trio Blanc i Negre, tres antics membres de l'Es-

colania de Montserrat que canten a *cappella* i ofereixen un repertori de música clàssica.

La Fundació Joan Maragall és un lloc de trobada, debat i reflexió entre cristianisme i cultura contemporània als territoris de parla catalana. La seva activitat inclou l'organització de conferències, taules rodones, seminaris, tallers de lectura... A més, edita la històrica revista *Qüestions de Vida Cristiana* —que es publica ininterrompudament des del 1958— i la col·lecció *Quaderns*, publicacions

Lluís Font, de noranta anys, “intel·lectual catòlic de referència i un dels *alma mater* de la Fundació”, el qual es trobava entre el públic.

Angelats, que va emmarcar el treball de la Fundació Joan Maragall en la línia renovadora del Concili Vaticà II i del papa Francesc, va afirmar que “l'Església té permanentment el deure d'escutar els signes dels temps i d'interpretar-los a la llum de l'Evangeli”. Així mateix, va destacar que la Fundació, atenta sempre a les “riques sensibilitats culturals i socials, poliè-

el doctor en Filosofia Ignasi Boada, la sociòloga Mar Grieria, el periodista i filòsof Joan Burdeus i la periodista cultural Anna Punsoda.

Ignasi Boada va assenyalar que hi ha dificultats per transmetre el missatge cristià en l'actualitat: “No disposem d'un llenguatge capaç d'interpretar el fet espiritual. El cristianisme resulta incomprensible per a moltes persones, sobretot per als joves. Cal saber trobar les paraules adients.” I va afegir: “El cristianisme és molt més que una ètica, un activisme social o una organització no governamental.”

L'enfocament de la intervenció de Mar Grieria es va centrar en tres directrius fonamentals: la moral, la identitat i la recerca de la transcendència. “El diàleg amb el cristianisme s'ha de construir des de múltiples perspectives; sempre en plural, no pas en singular. I molt més enllà de les utopies”, va dir.

Joan Burdeus va comentar que “el cristianisme ha adquirit un gran protagonisme en els darrers vint anys; la visió de la fe ha canviat fins a ser, avui dia, fins i tot un factor contracultural”. El ponent es va mostrar optimista pel que fa al paper del cristianisme en la cultura del segle XXI.

Finalment, Anna Punsoda va apostar per “un diàleg fèrtil entre fe i cultura”, basat en “un llenguatge espiritual compartit”. Va estructurar el seu discurs en diverses idees: d'on venim, on som, aprofitament del llegat de què disposem, tenir paciència i la funció de les escoles en aquesta temàtica.

Durant l'acte es va projectar un vídeo elaborat amb motiu dels trenta-cinc anys de la Fundació Joan Maragall sobre els reptes que té el cristianisme en el context actual. Entre altres testimonis, s'hi recull l'aportació d'Antoni Matabosch, Marta Burguet, Ramon Pascual, Carles Duarte, Xavier Antich, Isona Passola, Núria Iceta, Josep Pedrals i Anna Figuera. ■

dedicades a difondre reflexions sobre grans temes culturals i fomentar el pensament crític.

Jaume Angelats, president de la Fundació Joan Maragall, va recordar la gènesi d'aquesta institució cultural creada el 15 de desembre del 1989 gràcies a l'embranchida de personalitats d'Església com el cardenal Narcís Jubany o el prevere Antoni Matabosch. Va posar en relleu que el número 280 de *Qüestions de Vida Cristiana* és un monogràfic dedicat a l'extraordinària figura i obra de Pere

driques i creatives”, continua fidel a la seva vocació de servei d'inculturació de la fe a la cultura contemporània.

TAULA RODONA

Per celebrar l'efemèride dels trenta-cinc anys, la Fundació Joan Maragall va organitzar una taula rodona per reivindicar la importància del diàleg entre el cristianisme i la cultura contemporània en la societat plural d'avui. En el debat, moderat pel periodista Antoni Bassas, hi van participar

La Fundació Joan
Maragall continua
fidel a la seva
vocació de servei
d'inculturació de
la fe a la cultura
contemporània

Raons per a l'esperança en el món de la gent gran

Agustí Codinach

LLUM DELÀS

Presidenta Fundació Roure

Per què es diu aquí i allà que augmenta l'esperança de vida en la nostra cultura? Augmentar el nombre d'anys viscuts és augmentar l'esperança? Esperar viure més anys va lligat a poder viure i acompanyar el tros de món que se'ns ha donat per realitzar allò que pensem que és bo de viure?

Molta gent avui ens dirà que no, que són moltes les persones que quan envelleixen el seu cervell es deteriora i no consideren que sigui esperançador aquest moment de l'envelliment. Fer-se gran amb el cap bé, sí. Fer-se gran amb les patologies que coneixem i les cures que necessitem en aquestes etapes, no.

Allargar els anys de vida no és sempre un factor esperançador. Si fem una lectura del fet des del punt de vista sociològic i biològic ens quedem curts de mires.

Res és automàtic pel que fa al regal de la vida que Déu ens concedeix. M'agrada, i així ho dono a entendre, que l'esperança cristiana va lligada a l'amor, a la confiança, a la fidelitat, a la perseverança.

La veritable raó per a l'esperança, quan mirem el món de les persones grans que acompanyen aquest moment nostre tan convuls que vivim, és que són les més expertes, les més provades en aquestes característiques de l'esperança cristiana, no les "esperancetes" dels consumismes i

les gratificacions a curt termini, sinó aquestes que coneixem en el fons dels nostres cors com les raons profundes de viure feliços: l'amor, la confiança, la fidelitat, la perseverança. També aquelles altres més difícils com són el perdó, l'oblit de les ofenses, els fracassos i les creus que pesen però que no aixafen.

Quan estimem molt, l'esperança és la palanca que ens llença a l'horitzó sense límits d'aquest amor que moltes vegades suposa patiment. Gaudim i

llin, se'n riguin de vegades i proposin substituïts mediocres i fugissers com els que veiem a diari prometen paradisos inexistents. L'alegria d'aquest naixement és la promesa i la realització del millor mestratge d'amor que ha tingut el món.

Tornem a la nostra gent gran, a les persones sàvies que ens precedeixen en l'art de contemplar el món que viuen, des de la perspectiva dels valors que ens alimenten a diari. Els grans saben que tot té un abans i un després.

Les persones grans s'entenen amb els joves. I tant que s'hi entenen!

En aquest doll de realisme esperançat que ens ha regalat el papa Francesc amb el seu llibre del Jubileu *L'esperança no pot defraudar*, ens descriu el que coneixem en el dia a dia de les nostres vides i del moment que ens toca viure. Com diu el Papa: "Ancians somiadors en aliança amb joves profetes. Aquest és el rostre de l'esperança per al futur."

Si una persona gran espera asseguda a casa la tornada dels fills i dels nets o l'arribada d'algun veí, és perquè podrà acollir el devesall d'anècdotes, de relats, de penes i de dolors que li expliquin. Acolirà i seguirà aprenent que la vida té alts i baixos perquè res té aquí baix estada permanent. Escoltarà, relativitzarà les queixes, preguntarà el que pot ser un consol o una notícia agradable. I oferirà la sorpresa del que acaba de cuinar o de guardar perquè puguin gaudir d'un moment de pau i d'amor que no té preu!

La nostra societat necessita les persones grans. Necessita l'encarnació de l'esperança. I qui millor encarna les esperances lligades a l'estimació vertadera són aquelles persones que no s'han quedat en els fracassos viscuts, en els desamors i les traïdories sofertes. Són aquelles persones grans que aprenen a estimar-se des del somni que Déu té d'elles, no des de les vanaglàries absurdes i mentideres que acompanyen els relats des de l'egoisme.

Els poders, les riqueses, els banys de masses, els *influencers* ocasionals, els invents de què només gaudiran uns quants, les promeses d'una IA sense control moral per poder enganyar més, no seran el substitut d'una vida llarga, silenciosa, pacífica i esperançada. En una paraula, podem dir que plena, curulla, perquè ja enyora trobar-se en un cel que és promesa d'un amor que no acaba, que retroba els éssers estimats en l'abraçada eterna d'Aquell que ha preparat el nostre peregrinatge per la terra amb aquesta esperança que no defrauda mai. ■

patim perquè estimem.

Acabem de celebrar Nadal. Els evangelis ens relaten aquest esdeveniment dintre del cicle pasqual de la vida de Jesús. Una vida corporal que acaba en crucifixió i mort perquè l'estil d'estimació que proposava no era acceptat pels poderosos d'aquell temps.

Era felicitat néixer en una cova, en una establia? No, era l'alegria immensa d'un missatge que ha durat més de XX segles i que encara dura i dona sentit a bona part de la humanitat, malgrat que els mitjans de comunicació ho ca-

Saben destriar el que val i el que en ganya. Saben que un somriure d'amor alimenta més que les vitamines. Saben que són referents d'aquells que s'impacienten quan les coses no surten com ells desitgen. Saben callar. Saben esperar. Saben confiar.

Les persones grans s'entenen amb les criatures. Erròniament es creu que són iguals. No, no són criatures, són amics dels petits perquè es vinculen a través de la senzillesa dels gestos, de la comprensió dels plors, de la paciència que reflecteix la mirada.

Els grans saben que
un somriure d'amor
alimenta més que les
vitamines

TERRASSA

Cardedeu beneeix la campana de Sant Hilari

L'Aplec de Sant Hilari, que va tenir lloc el diumenge 12 de gener, a Cardedeu, va ser ben especial. El rector de la parròquia, Mn. Albert Quilez, va beneir la nova campana que substitueix la que van robar l'any passat. Seguidament va celebrar la missa a l'ermita. Com cada any l'Aplec ha reunit molta gent de Cardedeu i les contrades en una trobada fraternal i popular.

LLEIDA

Èxit de participació al nou itinerari formatiu sobre pastoral diocesana

La Casa de l'Església va acollir l'11 de gener passat la primera sessió de l'itinerari de formació previst per a aquest 2025, en la línia del que va demanar l'Assemblea Diocesana del mes de maig passat. La formació té com a objectiu promoure un canvi en la dinàmica de realitzar la pastoral a la diòcesi. La trobada va comptar amb una notable participació d'un centenar de persones de tots els àmbits de la vida pastoral de Lleida.

SOLSONA

La parròquia de Tàrraga celebra la Festa dels Batejats

El dia 12 de gener, la parròquia de Tàrraga, en la Festa del Baptisme del Senyor, convidà les famílies que havien batejat algun infant en el transcurs del darrer any. D'aquesta manera, a la missa de la Comunitat de les dotze de Santa Maria de l'Alba, tingué lloc la celebració de la Festa dels Batejats, presidida pel rector, mossèn Xavier Romero, amb la presència dels infants de la catequesi, catequistes i del Cafè Familiar.

GIRONA

Recés dels seminaristes a les clarisses de Vilobí d'Onyar

Els seminaristes de la diòcesi van participar, el 3 de gener, en un recés a la Fraternitat Santa Clara de Vilobí d'Onyar. Actualment, Girona compta amb quatre seminaristes: Marçal Privat, de Banyoles; Edwin Oblitas, d'Àpolo (Bolívia); Lluc Juscafresa, de Banyoles, i Quim Llopart, de Girona.

VIC

Les quatre basíliques de la diòcesi són temples jubilar

Amb motiu del Jubileu ordinari de l'any 2025, convocat pel papa Francesc, es concedeix la gràcia de l'Any Jubilar amb indulgència plenària per a totes les diòcesis del món, aplicable també en sufragi de les ànimes dels difunts. Pel que fa a Vic, el bisbe ha determinat que seran llocs sagrats jubilar les basíliques de: catedral de Sant Pere de Vic, Santa Maria de la Seu de Manresa, Santa Maria d'Igualada i el monestir de Santa Maria de Ripoll.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

L'Església Jove organitza el pelegrinatge dels joves per participar en el Jubileu

Des de l'equip d'Església Jove Sant Feliu de Llobregat han organitzat el pelegrinatge dels joves per participar en el Jubileu de l'Esperança. Concretament, el papa Francesc ha convocat els joves del 31 de juliol al 3 d'agost a Roma per poder viure i celebrar, amb intensitat, el Jubileu del 2025, que porta per títol: *Pelegrins d'esperança*.

TORTOSA

65 anys de Mans Unides

El bisbe Sergi Gordo va assistir a la conferència que, amb motiu dels 65 anys de la fundació de Mans Unides, va oferir la vicepresidenta diocesana de l'entitat, Maria Balart Altés, també professora-tutora del Centre Associat de la UNED a Tortosa. La conferència va anar precedida de la inauguració d'una exposició sobre diferents projectes d'aquesta ONG des del 1959, en què dones d'Acció Catòlica van llançar la primera Campanya contra la Fam.

TARRAGONA

L'arxidiòcesi es prepara per al Congrés de Vocacions "Per a qui soc?"

El Congrés de Vocacions "Per a qui soc?", que tindrà lloc del 7 al 9 de febrer a Madrid, comptarà amb una representació de vint-i-cinc persones de l'arxidiòcesi de Tarragona, encapçalades per l'arquebisbe Joan Planellas, en què es compten seminaristes, preveres, religioses i laics. Per preparar aquest Congrés, el dia 11 de gener va tenir lloc una trobada al palau arquebisbal amb els representants de l'arxidiòcesi que hi participaran.

URGELL

Encesa Solidària de La Salle pels afectats per la dana

L'Escola de La Salle a la Seu d'Urgell va tornar a convocar la seva "Encesa Solidària" d'espelmes el dissabte 11 de gener, al pati de l'escola. L'objectiu era recollir diners per les famílies afectades per la dana, i es van aconseguir 1.500 euros, entre les butlletes que es van vendre *ad intra* a l'escola i les que s'havien venut durant el matí, en grupets de joves, al mercat setmanal de la Seu.

Grupo Bastón de Oro

30 anys d'experiència tenint cura de la nostra gent gran, amb afecte, professionalitat, seguretat, ètica i molt d'amor per les persones i per la nostra professió.

“
Des que soc a Los Tilos, he tornat a gaudir de cada dia. Aquí em cuiden, m'acompanyen i, el més important, em sento com a casa.
”

“
Prendre la decisió de portar el meu pare en una residència no va ser senzill. Però quan vaig conèixer Los Tilos, vaig saber que estava fent el correcte.
”

“
Hi he trobat una nova llar, amb amics, activitats i persones que em cuiden com si fos de la família. Ara, gaudeixo cada dia, amb la seguretat que estic en les millors mans.
”

 Los Tilos
Residencia Centro de día
3a. Edad
Potenciación Vital de la 3a. Edad

MÍRIAM RAMON MAS

Conservadora i responsable del
servei pedagògic del MBT

@juanjo4ezsola

AULA EDUCATIVA

Tot un museu bíblic per a l'escola

Una de les apostes més importants i clares que tenim és la de transferir la cultura bíblica a la societat i molt especialment a l'àmbit acadèmic

Un any més ens trobem immersos dins la Setmana de la Bíblia i com a Museu Bíblic Tarraconense cada any ens sumem a aquesta iniciativa amb una jornada de portes obertes. Pels que no coneixeu aquest espai, us convidem a descobrir-lo. Està situat al carrer Les Coques de Tarragona, a la Casa dels Concilis, just al costat de la catedral. Fundat l'any 1930 pel canonge Josep Vallès, és un edifici interessantíssim, construït l'any 1585, per custodiar els documents i protocols de la província eclesiàstica Tarraconense i dels seus concilis provincials. Dins fareu un recorregut per dos mil anys d'història, veureu restes romanes corresponents al recinte de culte imperial, estructures medievals i renaixentistes i fins i tot un refugi antiaeri de la Guerra Civil.

El Museu Bíblic és un instrument pedagògic que es posa a disposició de la formació bíblica de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós per als agents de pastoral de l'arxidiòcesi, dels arxiprestats i de les parròquies. Una de les apostes més importants i clares que tenim és

la de transferir la cultura bíblica a la societat i molt especialment a l'àmbit acadèmic. És en aquesta línia on el museu posa a l'abast del professorat una bateria de tallers pedagògics per tal de fer més amena la comprensió de la Història de la Salvació a través de les sales del museu.

Per a les escoles que no han visitat mai l'espai, aconsellem fer una primera visita monitorada per descobrir-lo, això permetrà als alumnes fer un recorregut per l'arqueologia i la història del Pròxim Orient des de la prehistòria fins a l'època bizantina i entendre quina ha estat l'evolució de la història bíblica i de la cultura judeocristiana a través del temps. Per tal d'aprofundir més en altres aspectes, s'ofereixen tallers pedagògics més específics. Durant l'Advent proposem el taller "Preparem Nadal al Museu Bíblic", on els infants de primària s'apropen a la realitat de Nadal des d'una dimensió cultural i religiosa i acaben confeccionant un pessebre retallable. Per Setmana Santa i Pasqua proposem descobrir el centre d'interpretació de Setmana Santa del museu tot contextualitzant

bíblicament i teològicament el relat de la Passió de Crist i seguidament visitar l'església de Sant Agustí, seu de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona, per veure alguns dels passos de Setmana Santa que s'hi custodien. Per aprofundir més en la Història Sagrada proposem el taller sobre la Història de la Salvació, on els alumnes, vestits amb túnica, com si fossin nòmades de la història, s'endinsen a conèixer dotze personatges bíblics creant un petit àlbum. Per conèixer més sobre el món egipci proposem el taller "Anem a preparar una mòmia", on s'explica el context bíblic d'aquell moment i els alumnes es converteixen en autèntics sacerdots egipcis reproduint els diferents passos per preparar una mòmia. La visió antropològica i teològica de l'antic Egipte es posarà en relació amb el Poble de Déu. Finalment, també oferim el taller "La vida dels primers cristians", un molt bon complement per si es visiten els espais de la ruta dels primers cristians de Tàrraco. Tota la informació al respecte la podeu consultar a la web museu.biblic.arqtgn.cat. ■

M. DOLORES BARROSO

Professora del Departament
de Psicologia de la Universitat
Abat Oliba CEU

APUNTS DE PSICOLOGIA

El creixement interior passa per l'autoconeixement

Aquest coneixement real d'un mateix permet escapar tant del perfeccionisme com de la impotència

L'ésser humà d'una manera o altra, amb els seus actes, manifesta una forta necessitat de créixer i perfeccionar-se en els diferents àmbits vitals. No obstant això, moltes vegades, sembla que vol assolir un ideal que poc o res té a veure amb el que realment és. Magda Arnold (1970), autora que va desenvolupar la seva recerca en el camp de les emocions, observa amb gran encert que moltes vegades: "Per a un molt escàs nombre de persones allò que soc i allò que crec que soc, i allò que vull ser i allò que he de ser podrien ser sinònims; però, per regla general, hi ha una discrepància entre qui soc i qui vull ser, o fins i tot entre qui soc i el que crec que soc, i també entre qui vull ser i qui he de ser" (p. 194-195).

En aquest sentit, un coneixement veritable d'un mateix és fonamen-

tal per a un real creixement interior. Aquest coneixement es va formant des d'una edat força primerenca per ordenar d'alguna manera la pròpia vida responant a les preguntes de qui soc i a què/qui orientar la vida.

L'experiència ens adverteix que aquest procés d'autoconeixement no és fàcil i que ens trobem moltes dificultats per poder mirar-nos cara a cara amb total claredat. Pensem en tots els judicis als quals habitualment cada dia estem exposats sense discriminar la diferència de pes que pot tenir la paraula d'algué que t'estima i et coneix i et vol aconsellar, del judici d'una persona desconeguda o que amb prou feines coneix el teu món interior. Semblaria que desorientar-nos és fàcil, per la qual cosa es fa evident la importància de tenir un far al qual mirar i des del qual poder orientar-nos.

Quan una persona s'ha sentit

mirada amb una mirada amorosa que li confirma des de petita que la seva existència és bona, adquireix la força necessària per mirar la pròpia misèria, donar-se temps per aprendre, aprendre a comprendre l'altre i acceptar la pròpia realitat descobrint el bé en ella.

Aquest coneixement real d'un mateix permet escapar tant del perfeccionisme com de la impotència. Tots dos generen molta angoixa i frustració ja que en tots dos s'intueix la voluntat d'aconseguir unes metes que són irrealment i inadequades per a la persona i, que el que habitualment experimenten internament és que "no soc suficient". És per això que el camí oposat implicarà acceptació, humilitat, compassió i flexibilitat des de la consciència que, encara que un falli, no el deixem sol, amb la certesa que és estimat de manera incondicional. ■

Al llarg de les 39 edicions realitzades hi han participat més d'un milió i mig d'infants i adolescents

NOVA ETAPA DEL CONCURS BÍBLIC DE CATALUNYA

CARME MUNTÉ MARGALEF

En el moment de màxima esplendor del Concurs Bíblic de Catalunya, s'hi van arribar a presentar 80.000 treballs. Això vol dir que durant unes setmanes 80.000 alumnes van estar treballant i reflexionant al voltant d'una escena i d'un text de la Bíblia. Al llarg de les 39 edicions realitzades fins al moment hi han participat més d'un milió i mig d'infants i adolescents, de 13.632 centres educatius concertats i públics i de 40 centres catequètics de parròquies.

Un potencial evangelitzador i culturitzador que és un llegat preuadíssim tenint en compte l'actual analfabetisme religiós. És per això que, ara que el grup impulsor del Concurs Bíblic (el Grup Avant de Terrassa, vinculat a la Federació de Cristians de Catalunya), aquest estiu, ha hagut de deixar el projecte per manca de relleu generacional, no s'ha volgut deixar perdre, ans al contrari, se li ha volgut donar un nou impuls. Qui n'entoma el relleu, en l'any del 40è aniversari, continua sent la Federació de Cristians de Catalunya (FCC) amb el suport del bisbat de Terrassa (Comissió Diocesana de Formació) que, a més, fa de nexa amb les diòcesis amb seu a Catalunya —la Federació de Cristians i el bisbat de Terrassa són, doncs, com els dos pulmons del Concurs.

Com a novetat s'ha creat el Consell Director, amb representants de la FCC, el bisbat de Terrassa,

Agustí Codinach

El Concurs Bíblic és una oportunitat d'or per acostar el text bíblic a infants i adolescents.

el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), el Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC). I una segona novetat és la creació del Consell Executiu, format per voluntaris pedagogs, docents representants dels àmbits del Consell Director, bibliistes i secretaria.

“Aquesta nova etapa del Concurs Bíblic està marcada per un estil molt sinodal”, constata mossèn Josep Monfort, director de la Comissió Diocesana de Formació del bisbat de Terrassa i coordinador dels Consells del Concurs Bíblic. “Sumem esforços per tirar endavant aquest projecte seguint el llegat dels seus impulsors, membres alhora de la FCC-Grup Avant i catòlics de la ciutat de Terrassa: els seus iniciadors el 1986, mossèn Francesc Cima, Màrius Heras i Maria Iribarren, i molts més.”

El primer trimestre d'aquest curs s'han creat aquestes estructures. És una etapa diferent en els terminis habituals, l'estil i destinataris, però fidel a l'essència del Concurs, marcant un text bíblic i un títol amb alguns dels valors derivats. El tret de sortida d'aquesta nova etapa sempre anirà lligat a l'inici de la Setmana de la Bíblia, que aquest any tindrà lloc del 26 de gener a l'1 de febrer, i al seu lema, enguany “Confio en la teva paraula”. La presentació de la 40ena edició del Concurs Bíblic serà el mateix 26 de gener, Diumenge de la Paraula, i els organitzadors ja han avançat el text bíblic i el títol, que vol reflectir l'Any Jubilar de l'Esperança i valors com la confiança i el diàleg: el text la “Guarició del criat d'un centurió (Mt 8,5-13)” i el títol és “El diàleg

donarà els seus fruits”.

Com explica mossèn Monfort, l'objectiu és que els alumnes dialoguin al voltant d'aquesta escena de la Bíblia amb una mirada actual: com arribar a través del diàleg a guarir-nos mútuament? Si l'escena de la trobada de Jesús amb el centurió passés avui dia, qui seria el centurió? Qui seria el criat del centurió? Com ens parla Déu? Quins són els malalts que més ens necessiten? “Hem de mostrar que la Bíblia no és un llibre del passat, sinó que il·lumina el món d'avui”, manifesta.

Com a novetat d'aquesta edició es vol que els treballs es presentin no en el format individual com es feia fins ara sinó en grup —per aula o grup de catequesi—, seguint també l'estela sinodal. La presentació dels treballs sempre és fins a la primera setmana de Pasqua, el diumenge de la Divina Misericòrdia o II de Pasqua, que aquest any del Mil·lenari coincideix amb la data de la Mare de Déu de Montserrat, 27 d'abril. El veredicté es donarà a conèixer la setmana del diumenge IV de Pasqua, enguany l'11 de maig, en les següents categories: Infants, Adolescents i Universitari. Es determinaran els dies i premis, però l'universitari ja té data: la tarda del dijous 15 de maig a les esglésies de Sant Pere de Terrassa.

En aquesta nova etapa el Consell Executiu s'ha proposat arribar a les etapes de l'ensenyament obligatori (Primària i Secundària) i universitari —en la seva dimensió escolar o catequètica (grups parroquials, moviments...)—, amb la idea més endavant d'ampliar de nou el Concurs a Batxillerat i Cicles Formatius. L'objectiu d'aquesta edició és consolidar

aquestes etapes i augmentar-ne la divulgació en altres àmbits, particularment en la catequesi.

“El gran repte és l'escola pública, on baixa la participació perquè l'assignatura de Religió es va reduint”, reconeix Monfort. “La idea des de l'inici era introduir el tema bíblic en altres assignatures com la Filosofia, Socials, etc., però certament que sempre s'ha centrat més en l'àrea de Religió.” Dit això, afegeix que curiosament troben més resposta a l'escola pública que a la concertada: “Els professors de la pública agraeixen molt aquest material. Potser és l'única ocasió a la vida que els infants i els joves treballen de forma intensa la Bíblia.”

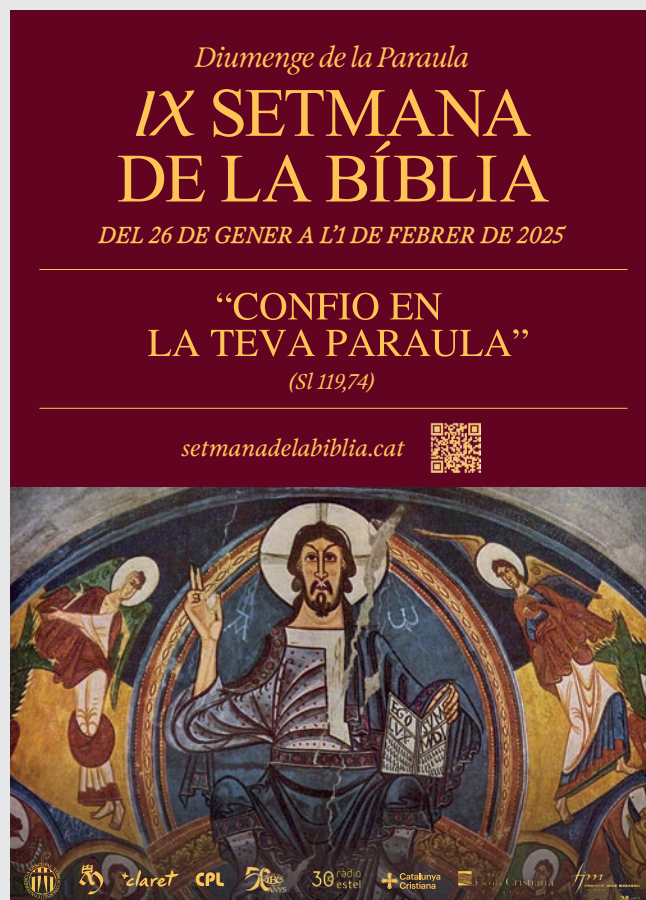
Un altre repte de present i futur és l'universitari. Si el Concurs Bíblic té quaranta anys d'història, amb la nova edició en farà vint-i-dos que es va portar a l'àmbit universitari, a cura del Safor-UAB (Servei d'Assistència i Formació Religiosa a la Universitat) de l'Autònoma de Barcelona, com una proposta des de l'humanisme cristià per unir ciència, fe, Bíblia i coneixements. “El gran regal de la Pastoral Universitària és que podem arribar a un tipus de joves que ni a Primària ni a Secundària han tingut ocasió de conèixer la Bíblia. Joves sense cap vincle eclesial han guanyat el Concurs amb treballs excel·lents sobre la Bíblia.” I afegeix mossèn Monfort que l'universitari catòlic pot esdevenir element evangelitzador: “És molt important la relació que es pot establir entre un universitari catòlic i un que no ho és. I per fer-ho possible cal una difusió incisiva, a més de des de la Pastoral Universitària, des de la Delegació de Joventut de cada diòcesi.”

En aquest cas, el Concurs es pro-

Imatge central del Concurs Bíblic 2025 al voltant del text de la “Guarició del criat d'un centurió (Mt 8,15-13)”.

NOVA EDICIÓ DE LA SETMANA DE LA BÍBLIA

Del 26 de gener a l'1 de febrer tindrà lloc la IX Setmana de la Bíblia, que va precedida pel Diumenge de la Paraula de Déu, jornada instituïda des del 2019 pel papa Francesc per tal de ser celebrada el III Diumenge de durant l'any (enguany, diumenge 26 de gener). El lema d'aquesta edició és "Confio en la teva Paraula" (Sl 119,74).

Durant la Setmana de la Bíblia, en moltes parròquies, escoles i comunitats cristianes s'organitzen activitats orientades a fomentar la lectura i el coneixement de l'Escriptura, instrument fonamental en la revelació de Déu i en la relació del creient amb ell.

Com a novetat d'enguany destaca la visita a dos fons de papirs. D'una banda, la visita al fons papiraci de Josep O'Callaghan, guiada per Alberto Nodar, responsable científic de la col·lecció. L'activitat tenia lloc el 25 de gener a les 11 h a la Universitat Pompeu Fabra, Campus Ciutadella, i calia inscripció prèvia: animaciobiblica@bisbatsantfeliu.cat. De l'altra, la visita a l'exposició bíblica i de papirs del fons Roca Puig, guiada pel P. Antoni Pou, monjo de Montserrat. Serà el dijous 30 de gener a les 12 h i també cal inscriure-s'hi prèviament a www.setmanadelabiblia.cat.

D'altra banda, per segon any consecutiu, la Dra. Rosa Ribas, directora del Centre Internacional d'Estudis Avançats Antoni Gaudí, farà una visita guiada a la basílica de la Sagrada Família: *La Sagrada Família, símbol d'esperança*. Serà el dimecres 29 de gener a les 10 h i cal inscriure-s'hi prèviament a www.setmanadelabiblia.cat.

La celebració de la Setmana de la Bíblia a casa nostra és patrocinada per la Conferència Episcopal Tarraconense i promoguda per l'Associació Bíblica de Catalunya, el Centre de Pastoral Litúrgica, l'Editorial Claret, Ràdio Estel, Catalunya Cristiana, la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, l'abadia de Montserrat i la Fundació Joan Maragall.

JOSEP MONFORT

"Sumem esforços per tirar endavant aquest projecte seguint el llegat dels seus impulsors"

posa a totes les universitats a nivell estatal i a algunes de Llatinoamèrica, amb el suport del Secretariat de Pastoral Universitària de la Conferència Episcopal Espanyola en la difusió als serveis religiosos de les universitats.

Quan el papa Francesc es va interessar pel Concurs Bíblic i el seu poder de convocatòria, va donar als seus responsables dues consignes que també vol entomar l'actual Consell Executiu: portar la iniciativa més enllà de les nostres fronteres i aprofundir en l'àmbit ecumènic. "La successió de dates de la Setmana de la Unitat pels Cristians amb la nova difusió del Concurs el Diumenge de la Paraula ens hi pot ajudar. Hem de fer un front comú entre tots per aconseguir que la Bíblia pugui tenir més incidència en el món educatiu i cultural", comenta el prevere del bisbat de Terrassa. I conclou insistint: "Des de l'actual Concurs Bíblic s'agraeix tota la tasca realitzada pels membres del Grup Avant durant trenta-nou anys i que ha possibilitat que el Concurs sigui avui una realitat eclesial consolidada, i que compti amb el suport de la Conferència Episcopal Tarraconense i la col·laboració de representants de diferents Esglésies reformades". ■

CONCURS BÍBLIC DE CATALUNYA

SETMANA DE LA BÍBLIA

L'Evangeli és com una font que et dona ara l'aigua que necessites i continua brollant per quan tornis a tenir set

Diumenge de la Paraula

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità de
Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, avui és el Diumenge de la Paraula, una jornada instituïda ara fa cinc anys pel papa Francesc. No hi pot haver millor introducció per a la Setmana de la Bíblia que cada any organitza l'Associació Bíblica de Catalunya, a la qual felicito de nou pel cinquantè aniversari i per la gran tasca de difusió de la Paraula de Déu que duu a terme entre nosaltres conjuntament amb el Secretariat d'Animació Bíblica de la nostra arxidiòcesi.

Mai com ara la Bíblia havia estat tan accessible a tots els cristians. La trobem traduïda a centenars de llengües, en edicions populars i per a especialistes, disponible a la xarxa

i en aplicacions per a mòbils. Al l'Edat Mitjana els còdexs bíblics eren un tresor a l'abast de molt pocs. Arran de la Reforma protestant, malgrat la invenció de la impremta, el lliure accés a la Bíblia es va veure frenat entre els catòlics durant segles. Com ens n'hem d'alegrar, de tenir avui dia la Paraula de Déu tan a l'abast!

I tanmateix, encara hi ha entre nosaltres cristians que no coneixen la Bíblia, que no l'obren mai, que no s'esforcen a entendre i reflexionar sobre la Paraula de Déu que es proclama durant la missa.

Els qui consideren que és massa complicada van molt errats. Certament, Déu és inabastable a la nostra comprensió humana. Però així com els adults fem ganyotes i exagerem l'entonació quan ens adrecem a un nadó que encara no coneix el significat de les paraules, també el Déu infinit s'ha adaptat al llenguatge humà per comunicar-nos la seva presència i el seu amor. Sí, en el fons, a la Bíblia hi ha les ganyotes que Déu fa a la humanitat perquè el puguem anar coneixent segons la nostra capacitat.

Quan un noi i una noia s'enamoren dediquen tant de temps com poden a estar junts i a dir-se coses. L'amor comporta el desig de conèixer-se a fons i de comunicar-se els

sentiments. Així, doncs, si de debò estimes Jesús, com és que no el vols conèixer? No et sents seduït per les seves paraules i accions tal com les explica l'evangeli? Que el teu amor a Jesús no sigui platònic, no l'estimis de lluny. Obre l'evangeli i deixa que et parli directament a tu. Et sorprendràs de trobar-hi sempre una paraula viva i al teu abast, tant si ets un lector novell com si n'ets expert. L'Evangeli és com una font que et dona ara l'aigua que necessites i continua brollant per quan tornis a tenir set.

Us animo, doncs, a llegir cada dia un passatge bíblic, a casa o en família. Podem seguir quatre passos, els de l'anomenada *lectio divina*: lectura, meditació, pregària i contemplació. La lectura del text condueix a preguntar-nos, què diu el text bíblic en si? Segueix la meditació en la qual la pregunta és: què ens diu el text bíblic? D'aquesta manera s'arriba a la pregària, que suposa una altra pregunta: què li diem al Senyor com a resposta a la seva Paraula? Es conclou amb la contemplació, durant la qual ens preguntem: quina conversió del pensament, del cor i de la vida ens demana el Senyor en el passatge que hem llegit i meditat? Provem-ho. Ens farà bé.

Ben vostre. ■

Quan ajudem els altres, especialment els qui pateixen o viuen en la desesperança, ens convertim en testimonis de l'amor de Déu i som instruments d'esperança

L'Any Jubilar, temps d'esperança

JOAN-ENRIC VIVES
Arquebisbe d'Urgell

Visquem amb esperança cristiana cada dia d'aquest Any Jubilar. És un repte, un desafiament, però també una font d'alegria i de fortalesa espiritual. Confiem en Déu, que ens estima i ens guia cap al seu Regne. Per viure amb esperança, cal que arremlem la nostra vida en la pregària, dedicant un temps diari a l'oració, que ens ajudi a mantenir la mirada posada en Déu, ja que sense el Senyor no podem creure ni esperar. Parlem-li de les nostres preocupacions, alegries i dificultats, sabent que Ell ens escolta, que mai no ens deixa. I aprofundim l'Evangeli i altres passatges bíblics que ens recorden les promeses de Déu, ens donen llum per al camí i renoven la nostra confiança. També ens cal cultivar l'acció de gràcies i la gratitud, reconeixent les benediccions contínues de Déu. No ens concentrem en el que ens manca, ans al contrari, agraïm les gràcies de cada

dia. És així com acceptarem els reptes amb confiança. La gratitud ens ajuda a veure les dificultats com oportunitats, sabent que Crist camina amb nosaltres, i serà amb nosaltres "cada dia fins a la fi del món" (Mt 26,20).

Tot acollint el Sínode de la sinodalitat i volent-lo aplicar, hem de conrear la fe viscuda en comunitat, participant en la vida de l'Església. Per la celebració del sagrament de la Reconciliació, per l'Eucaristia i la vida comunitària, recordarem que no estem sols en la nostra esperança. La comunió amb altres germans en Crist ens enforteix. Fem equips, grups, comunitat d'ajuda mútua. És compartint sinodalment les nostres experiències i escoltant les dels altres que enfortim els ànims, ens ajudarem a portar les càrregues junts i estarem a punt per a la missió evangelitzadora. Quan ajudem els altres, especialment els qui pateixen o viuen en la desesperança, ens convertim en testimonis de l'amor de Déu i som instruments d'esperança. Cal aprendre a fer-ho amb gestos senzills: un somriure, una paraula amable o un acte de generositat poden transformar la jornada d'algú i fer visible l'esperança que habita en nosaltres.

Vam iniciar el Jubileu a la Catedral, precedits per la Creu del Senyor perquè hem d'abraçar la creu amb

confiança. Per la Creu de Crist entenem que totes les creus són camí de vida: els moments difícils i de sofriment poden ser una oportunitat per a aprofundir en la fe. Recordem que Jesús també va patir, però la creu no és el final, sinó el camí cap a la resurrecció. Ho podrem aprendre des del silenci i la humilitat. Quan no veiem solucions immediates, hem de confiar que Déu actua fins i tot quan no ho percebem. Cal aprendre a mirar el futur amb ulls de fe, amb confiança en les promeses de Déu. Sabem que el Regne de Déu ja és entre nosaltres, però també que n'esperem la seva plenitud. Això ens dona força per avançar. L'esperança cristiana no ens fa desconnectar del present, sinó que ens dona la capacitat de viure cada moment amb intensitat i amor, amb compassió activa pels qui sofreixen al nostre costat, sense perdre mai de vista l'esperança definitiva en Crist Ressuscitat, vencedor de la mort.

Deixem-nos guiar per l'Esperit. És força que ens sosté i ens dona llum. Invocar-lo, ens ajuda a mantenir l'esperança, ens transforma, renova la nostra vida i ens ajuda a transformar el món. La fe esperança és un camí que, si el recorrem amb constància, ens omple la vida de pau i de sentit profund. ■

CONSULTORI BÍBLIC

La Bíblia davant la immigració

MONTSE DE PAZ

Biblista

La Bíblia té molt a ensenyar-nos sobre immigració, un fenomen tan vell com la humanitat, que avui preocupa en molts indrets pels conflictes i patiment que comporta.

Hi ha cinc textos de la Bíblia que il·lustren molt bé aquesta realitat i dels quals podem extreure lliçons ben actuals. El primer és el relat de Dina i els seus germans a Gn 34. És una història sagnant i terrible, que ens mostra què passa quan dues cultures es troben i hi ha bona voluntat per part d'una, però no per part de la recent vinguda. El final és tràgic.

El segon és la història de Judà i Tamar (Gn 38): una trobada amical entre dos pobles corre el perill d'acabar en desastre per manca de comprensió i de diàleg. Finalment, l'astúcia i la valentia de Tamar, defensora de la vida, aconsegueixen que prevalgui la justícia.

El tercer relat és una història preciosa i ben coneguda: Rut. Un model d'integració positiva perquè hi ha voluntat per totes dues parts. La societat acollidora és benvolent i la dona migrant s'hi adapta del tot. El fruit d'aquesta trobada serà fecund i joïós.

La carta de Jeremies als desterrats de Babilònia (Jr 29) és imprescindible. El profeta aconsella evitar tota recança, odi i rebuig vers l'estranger dominador. Cal integrar-se a la societat acollidora i treballar per al benestar i la prosperitat del país. Jeremies s'aparta del nacionalisme violent i la venjança i mostra una visió universal i generosa que ens acostarà al Déu revelat per Jesús al Nou Testament.

Per acabar, Levític 19,33-34 dicta la regla d'or. L'immigrant serà tractat com un nadiu: estima'l com a tu mateix.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Jesús comença el seu ministeri en l'Esperit

MARCOS ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Dos mil·lennis després de la seva vinguda i de la seva manifestació santa, Jesucrist continua parlant en nom del Pare celestial i continua obrint-nos els misteris del cor diví. Jesús és l'alliberament dels vincles que el mal moral ens va imposar a causa de la nostra feblesa. Jesús és el redemptor, és profeta i profecia, és anunci i força, és missatge i missatge.

L'evangelista, a més a més, ens presenta un detall essencial per entendre el missatge de Crist i del Nou Testament. Quan Jesús parla, ens parla de l'Esperit Sant, do personal del Pare que ens transforma. Quan Jesús interpreta, fa sentir la veu de l'Esperit de Déu que redreça el cor de les persones a la voluntat de Déu, nodrint-la amb la misericòrdia i l'amor del Senyor. Quan Jesús anuncia que és el metge de la humanitat, ens guareix amb la medicina de la persona divina de l'Esperit Sant.

L'Església, que perllonga el ministeri de Jesús, ens comunica també el do de l'Esperit Sant cada vegada que escoltem la paraula del Senyor, que en celebrem els signes sagrats, que comparem la nostra vida amb la icona salvífica de la salvació, que és el ministeri públic de Crist. Finalment, ressona en el nostre interior la paraula del Senyor i la força del Defensor quan dediquem la nostra vida a la pregària, amb una actitud de romandre sempre en comunicació amb el Déu de la vida que ens ha regalat Crist en la seva passió.

Que les paraules de gràcia que el Fill de Déu ens regala siguin un estímul i una empenta per mantenir-nos fermes en la vida cristiana. ■

Jesús comença el seu ministeri profètic enmig nostre. Ens trobem encara, a manera de ressò de la seva manifestació, en les festes litúrgiques de Nadal i Epifania. De fet, l'evangelista ens proposa un Jesús que connecta amb la voluntat de Déu Pare, ja que inicia la seva actuació sagrada llegint i comentant la Paraula divina. En un context sagrat, com cada dissabte, es reuneix amb els membres del seu entorn per santificar el nom diví.

Enmig de la litúrgia sinagoga, ressona un missatge del profeta Isaïes. Hem d'imaginar que segurament hi ha hagut un fragment del Pentateuc que s'ha proclamat immediatament abans, però que ha caigut en l'oblit, no sabem quin és. L'evangelista, però, aprofita l'avinentsa per llençar-nos un missatge en segon terme: ja no és la llei de Moisés que ens fa de mitjancera amb Déu, nostre Senyor. Ara és Jesucrist qui, amb el poder de l'Esperit Sant i en virtut de la seva identitat santa, ens comunica els secrets de Déu.

Diumenge III de durant l'any

Lectura primera

Ne 8,1-4a.5-6,8-10

Llegien ben clar el llibre de la Llei, perquè la lectura fos entenedora

Lectura del llibre de Nehemies

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei.

Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdres, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: "La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu", perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: "Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res, que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força."

Al·leluia

El Senyor m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a proclamar als captius la llibertat

Salm responsorial

18

És perfecta la llei del Senyor, i l'ànima hi descansa; és ferm el que el senyor disposa, dona seny als ignorants.

R. Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.

Els preceptes del Senyor són planers, omplen el cor de Goig; els manaments del Senyor són transparents, il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, es manté per sempre; els determinis del Senyor són ben presos, tots són justíssims. R.

Les paraules que em surten dels llavis i els pensaments que el meu cor medita, que us siguin agradables, Senyor, penyal meu, redemptor meu. R.

Evangelí

Lc 1,1-4.4,14-21

Avui s'han complert aquestes paraules de l'Escriptura

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració següent-

Lectura segona

1Co 12,12-30

Vosaltres sou el cos de Crist i part dels seus membres

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. [...] Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres. [...]

da, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.

En aquell temps, Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava a les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i trobà el passatge on hi ha escrit: "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungut per portar la bona nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor." Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: "Això que avui sentiut contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 3

Gener

26. DIUMENGE

Diumenge III de durant l'any, Verd.
Lectures: Nehemies 8,2-4a.5-6.8-10 / Salm 18 / 1 Corintis 12,12-30 / Lluc 1,1-4.4.14-21
SANTORAL: Paula, viuda; Robert, Alberic i Esteve, ab. Timoteu i Titus, b.

27. DILLUNS

Fèria, Verd. O bé, *Santa Àngela de Mèrici, vg.* (ML), Blanc. Lectures: Hebreus 9,15.24-28 / Salm 97 / Marc 3,22-30. A Tarragona i Tortosa: *Sant Enric d'Ossó, pvre.* (ML i MO), Blanc
SANTORAL: Emeri, ab.; Julià, b.; Vitalià, p.

28. DIMARTS

Sant Tomàs d'Aquino, pvre. i dr. de l'Església (MO), Blanc. Lectures: Hebreus 10,1-10 / Salm 39 / Marc 3,31-35
SANTORAL: Flavià, mr.; Isaac de Níni-ve, monjo i b.; Leònídes, mr.; Tirs, mr.

29. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Hebreus 10,11-18 / Salm 109 / Marc 4,1-20. A Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, *Sant Pere Nolasc, pvre.* (ML), Blanc. A Lleida: *Sant Tomàs d'Aquino, pvre. i dr.*

de l'Església (MO), Blanc. A Tortosa: *beat Manuel Domingo i Sol, pvre.* (MO i ML), Blanc
SANTORAL: beata Arcàngela Giralani, rel.; Sulpici Sever, b.

30. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Hebreus 10,19-25 / Salm 23 / Marc 4,21-25. A Tortosa: *Santa Àngela de Mèrici, vg.* (ML), Blanc
SANTORAL: Adelelm, b.; Jacinta de Mariscotti, rel.; Martina, vg. i mr.; Mucià Maria Wiaux, rel.

31. DIVENDRES

Sant Joan Bosco, pvre. (MO), Blanc. Lectures: Hebreus 10,32-39 / Salm 36 / Marc 4,26-34
SANTORAL: Marcel·la, viuda.

Febrer

1. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé, *Memòria de Santa Maria en dissabte* (ML), Blanc. Lectures: Hebreus 11,1-2.8-19 / Salm Lluc 1,69-70.71-73.74-75 / Marc 4,35-41
SANTORAL: Brígida d'Escòcia, vg.; Cecili, b. i mr.; beates Maria-Anna Vaillot i Otília Baumgarten, rel.

El Sant 26 de gener

Timoteu i Titus, deixebles de Pau

Timoteu i Titus van ser dos deixebles de sant Pau, que el van ajudar en el seu ministeri. Nascut a Listra, a l'actual Turquia, Timoteu era fill de pare grec i de mare jueva que s'havia convertit al cristianisme. Quan encara era jove, Timoteu es va unir a Pau quan aquest predicava a Listra, i en va esdevenir l'amic i confident. Van anar a missió junts fins que Pau es va veure obligat a fugir de Berea a causa de l'enemistat dels jueus d'allà. Timoteu s'hi va quedar, però al cap d'un temps va traslladar-se a Tessalònica per informar sobre la situació dels cristians d'allà i per ajudar-los davant la persecució que patien. Precisament, de l'informe de Timoteu en va sortir la primera publicació de Pau, la carta als

Tessalonicencs, que va escriure quan es va reunir amb Timoteu.

D'altra banda, Pau li va enviar dues cartes, que formen actualment un grup homogeni, amb l'epístola a Titus, que també era un deixeble molt proper de Pau. Aquesta proximitat es pot apreciar en el moment que hi va haver problemes amb la comunitat de Corint, ja que precisament va ser Titus el portador de la carta de Pau que va aconseguir arreglar les coses. Pel que fa a Timoteu, la tradició diu que finalment va anar a Efes, on es va convertir en el primer bisbe d'aquesta regió i va morir lapidat en oposar-se a la festa pagana en honor a Diana. Titus va anar a Roma, des d'on Pau el va enviar a Dalmàcia, on encara avui dia el seu culte està molt estès.

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia ad instar
facultatis

La gràcia de l'aplicació de la reforma litúrgica que creiem trobar al monestir de Montserrat és la fusió d'un discerniment i d'una responsabilitat

La reforma litúrgica a Montserrat

Qui millor per explicar-nos la reforma litúrgica a Montserrat que un monjo que l'ha viscut des de dins al llarg de seixanta anys? Parlem del P. Bernabé Dalmau i del seu llibre que porta per títol: *La reforma litúrgica a Montserrat. Apunts per a la història* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat 2024).

Aquests modestos “apunts per a la història”, farcits d'experiències, ens mostren la voluntat d'una comunitat monàstica de treballar pel màxim testimoniatge del tresor que posseeix en la seva vocació col·lectiva de buscar Déu.

El Concili Vaticà II fixà unes línies que obligaven al mateix temps a la fidelitat i a la creativitat. Una vida monàstica rutinària no tindria sentit. La gràcia de l'aplicació de la reforma litúrgica que creiem trobar al monestir de Montserrat és la fusió d'un discerniment i d'una responsabilitat, amb l'establiment d'unes bones bases per consolidar l'obra que es pretenia dur a terme: fidelitat a l'Església i servei al poble de Déu.

És conegut el pes que a les diòcesis de Catalunya i més enllà i tot ha tingut la comunitat benedictina a través de la promoció dels quatre congressos litúrgics que porten el nom de Montserrat i tot el que això suposa en la formació intel·lectual, espiritual i artística dels monjos. Els fruits els tenim aquí. En un bon moment de recursos humans van saber llegir la pròpia tradició de monestir i de santuari per tal d'aplicar-hi l'esperit conciliar.

Certament l'orientació hauria po-

gut prendre un altre caire. El llibre parla d'opcions (llengua del poble, repertori musical propi, transmissions) i també de figures senyeres (els quatre grans compositors) que en foren els creadors. Potser si allò que es va fer fa mig segle s'hagués de fer ara el resultat seria diferent. Però el treball d'aquella època ha permès una consolidació de dignitat envejable, vàlida fins i tot en el moment present de menys recursos humans.

Sabem que el P. Bernabé Dalmau, que mai no amaga les seves preferències i ens té acostumats a una *finezza* que no es descontrola, va voler guarir-se amb salut i mostrà el manuscrit a tres germans de comunitat que mentrestant han assolit màximes responsabilitats en el món monàstic i acadèmic. És un aval que ensorra certs tipus de crítiques, sense que per això l'autor deixi d'admetre que la visió dels fets pugui ser criticada. Però per damunt de tot es nota com a través d'estructures hi ha un afany pastoral i podríem dir fins i tot un desig d'eleva la litúrgia a una certa dignitat cultural. És allò que fa que el culte cristià obtingui també un humanisme evangelitzador, a fi de comptes.

No voldria amb aquestes reflexions deixar entendre que ens trobem davant d'una filosofia de la litúrgia, perquè el llibre es llegeix amb la mateixa fruïció que un anecdotari. Però anecdotari seriós. Deixant que el lector sigui prou intel·ligent per copsar com rere els mitjans i les estructures s'hi juga una realitat tan seriosa com és l'Església en oració, és a dir, la litúrgia. ■

Nadal a la Comunitat de Sant'Egidio de Tarragona

La taula de Nadal ens fa a tots captaires de Déu.

ARMAND PUIG

Responsable de la Comunitat de Sant'Egidio a Tarragona

Sant Francesc deïa que el Nadal era la “festa de les festes” i així es va celebrar a la Comunitat de Sant'Egidio de Tarragona. En aquests temps en què les emoticones són els mitjans més comuns per expressar les nostres emocions nadalenques, impressiona veure com més de cent vint persones amigues comparteixen els seus sentiments: amistat, somriures, abraçades, una taula festiva, una gran harmonia i regals personalitzats.

El dinar que va fer possible aquesta realitat es va celebrar a l'església de la Santíssima Trinitat de Tarragona. Era una extensió més de la taula de Nadal formada per una gran família de més de 250.000 participants de 70 països diferents de tots els continents. Un clar missatge de pau i de solidaritat.

La Comunitat de Sant'Egidio és una família congregada per l'Evangeli. És natural que per Nadal convidi els amics amb els qui comparteix moltes hores al llarg de tot l'any: persones sense sostre, migrants, pobres, ancians sols, malalts, refugiats... Es vol que la festa arribi als racons de la persona més fosca, compartir la festa amb els qui estan sols, amb els desbordats per l'angoixa, amb els que no poden tornar a començar, amb els que busquen amb desesperació el seu futur. Especialment en uns dies en què, entre els llums i els carers, neguitejats pel consum, molts d'aquests queden deseparats i només tenen per companya la soledat.

Dies abans, els voluntaris juntament amb els membres de la Comunitat han compartit la feina per tenir-ho tot a punt: posar els guarniments nadalenques de l'església, preparar els plats del dinar i els regals que s'entreguen als comensals. El menú és el tradicional del dia de Nadal: sopa de galets, canelons, pollastre farcit i, per tancar l'àpat, neules i torrons. No hi falten les nades

ni els regals personalitzats, tampoc no hi falta en aquesta gran festa la fraternitat.

Nadal fa possible el prodigi, la meravella de veure tants rostres somrients de persones abandonades, encadenades a tot tipus de situacions sense sortida. És la festa de l'esperança i de l'alegria. Es viu en un ambient de família que és ben palpable en el transcurs de tot l'àpat. És la taula de Nadal que ens iguala i ens fa a tots captaires de Déu. És el miracle que a tothom fa redescobrir el sentit profund de la festa, deixant de posar-nos nosaltres mateixos en el centre de tot i procurant fer desaparèixer el nostre jo omnipresent.

Sorpresa que cada any fa possible aconseguir recollir tot el que ens fa falta per preparar aquesta gran taula. Companys, familiars, amics, coneguts i moltes persones amb la seva col·laboració anònima fan possible que l'esperança no sigui una abstracció i que la fe, la pau, la generositat i la concòrdia es facin ben presents entre tots nosaltres. ■

Cartes

Tasca informativa eclesial

Vull felicitar-vos per la vostra bona tasca informativa de la vida eclesial. El ventall informatiu és ampli a nivell territorial i ben plural pel que fa a estils i activitats pastorals i espirituals.

M'agradaria que hi sortissin aquelles experiències i activitats eclesials que es fan al món dels pobres. És cert que ja hi surten, però solen ser aquelles que habitualment tenen més visibilitat mediàtica. Conec una mica aquest món i crec que seria important una investigació periodística per descobrir-les. Seria un bon servei als més pobres, tant per donar-les a conèixer com per aconseguir més ajudes i col·laboració de voluntaris.

Per exemple, en el número 2.358 del setmanari publiquen el pessebre vivent d'un dels barris més benestants de Barcelona, mentre que al Cottolengo en feien un, al qual hi vaig assistir, que tenia molta més proximitat al pessebre original.

Som a l'Any jubilar i el Papa ha tingut l'evangèlica pensada de fer temples jubilaris aquells de "menys categoria", on es dona més clarament la misericòrdia evangèlica. En aquesta línia, tenim el temple del Cottolengo com a temple jubilar i els que hi vagin a guanyar-lo de ben segur que en sortiran doblement santificats.

ORIOI XIRINACHS

La cultura com a recurs

L'exigència de dades qualitatives a fi de mesurar l'impacte social del recurs es tradueix en la cerca dels ja famosos indicadors, el "sant grial" de les polítiques culturals. Tots els experts reconeixen les dificultats metodològiques per dur a terme aquests mesuraments, alhora que proposen solucions més o menys enginyoses, tot i que ningú no s'atreveix a desestimar per complet aquest model. Entre altres coses, perquè l'existència d'un seguit de gestors, tècnics, administradors i organismes depenen d'aquesta lògica.

Una part substancial dels fons teòricament dedicats a la cultura van a parar a l'administració de les polítiques culturals, en una dinàmica paral·lela que amenaça les organitzacions filantròpiques. La promoció del bé comú i la justícia social donen lloc a una indústria.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:

redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Jubileu a les catedrals

El Jubileu ordinari del 2025 ja és en marxa. Heus aquí un vocabulari breu.

Yöbel: una mena de trompeta feta amb una banya de cabra o de boc, anunciant un "Any de gràcia".

Sant Jeroni va associar l'hebreu "yöbel", al llatí "jubilum" (crit d'alegria). I d'aquí, a "jubileu".

Anunci: s'anunciava un any de gràcia, d'alegria i de perdó.

Porta Santa: el ritu de l'obertura de la Porta Santa l'introdueix el 1425 Martí V a la basílica de Sant Joan del Laterà. Poc després,

s'obririen les portes de la basílica de Sant Pere.

Trobada: el ritu del pas per la Porta Santa vol expressar el desig de la "troba amb Crist i amb els membres del seu Cos, que és l'Església".

Compartir: un dels requisits per a la indulgència és "compartir els nostres béns i la nostra vida amb els més necessitats".

Lema: "Pelegrins de l'esperança" s'erigeix en un "encàrrec" perquè siguem deixebles de Jesús, capaça "d'alliberar l'altre de les seves cadenes" i de "guarir ferides sagrants i incòmodes".

Pelegrins: El sacerdot cordovès Alfonso Crespo, al seu Plec de la revista *Vida Nueva*, ens parla de la "silueta dels pelegrins" que apareix al lema del Jubileu: "El pelegrí camina fixant bé les petjades i albirant la fita a la qual adreça les passes. Som pelegrins en un temps i un espai determinats, en una climatologia sociocultural que ens embolcalla. (...) El logo del Jubileu ens presenta pelegrins de tots els pobles i races donant-se les mans els uns als altres, i tots a la creu, com una àncora d'esperança, per sostenir el pas enmig de l'onatge sobre el qual descansen les seves vides."

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

“És temps que els cristians comencin a pregar per la justícia”

Kassam i Fouad Maaddi, cristians palestins, van ser a Barcelona per donar el seu testimoni

ROSA MARÍA
JANÉ CHUECA

**KASSAM
MAADDI**
“Durant més de mig segle el poble palestí ha viscut en condicions molt precàries i dolentes i mai no ha estat un problema per a la comunitat internacional”

Aquest Nadal van visitar Barcelona els germans Kassam (periodista) i Fouad (treballa en Relacions Internacionals) Maaddi, cristians palestins que treballen per la pau a Cisjordània. Són originaris de Taybhe, una localitat que queda a uns 30 quilòmetres de Jerusalem coneguda per ser l'última població palestina completament cristiana. Com ens diuen els germans, “venim del cor del que és la comunitat cristiana palestina”. En el moment de tancar aquesta edició, es trobaven en curs, a Qatar, les converses entre Israel i Hamas per un alto el foc a Gaza.

Què va canviar el 7 d'octubre del 2023?

K: La realitat abans del 7 d'octubre i després no és diferent, és la mateixa. Abans del 7 d'octubre vivíem sota l'ocupació i ara continuem vivint-hi, el que ha canviat és el grau d'intensitat. Teníem els assentaments israelians que han continuat robant terra, creixent i tallant la continuïtat de les nostres comunitats, han seguit els guàrdies militars, les detencions... El 6 d'octubre, 24 hores abans que comencessin els fets que molts volen veure com si fos l'inici de la història, a les presons d'Israel hi havia 5.000 palestins, dels quals 1.300 detinguts sense acusacions, sense procés i indefinidament.

Per a la resta del món sí que va significar un canvi?

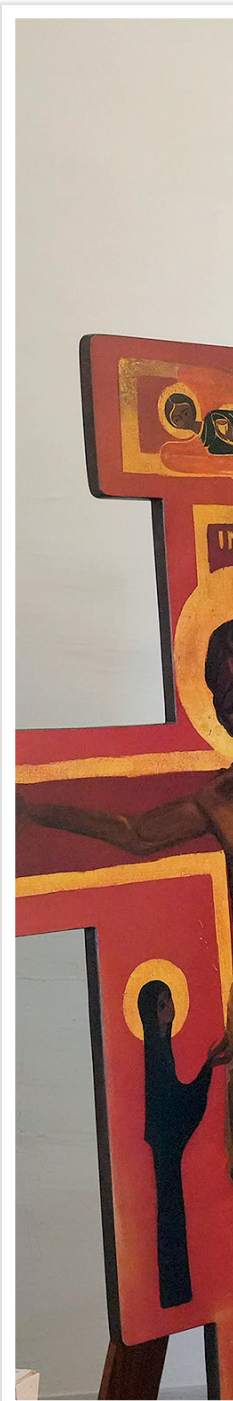
K: El que va canviar és que l'opinió pública mundial es va posar en mode d'urgència perquè va veure una ruptura de “la normalitat”. Per a nosaltres no hi ha cap ruptura de la normalitat, l'únic que va passar és que els israelians es van veure

amenaçats, atacats, i llavors l'opinió pública internacional va sentir que alguna cosa no anava bé. Durant més de mig segle el poble palestí ha viscut en condicions molt precàries i dolentes i mai no ha estat un problema per a la comunitat internacional, per als governs d'Occident, per a les Nacions Unides.

El que va canviar, per a mi, és la fe en la humanitat. De sobte, els mitjans de comunicació, els polítics, els artistes d'arreu del món descobreixen que saben fer servir paraules com barbàrie, crim, solidaritat... Per què no ho entenien abans? Per què ara és urgent? Per què ara és un problema? L'única explicació que tinc és que nosaltres tenim el color de pell incorrecte o que parlem l'idioma que no ha de ser. El que vaig pensar és que com a palestins, musulmans, cristians, o el que siguem, no tenim lloc en aquest món, que destorbem, que som un poble de més...

I també m'ha tocat molt aquesta deshumanització, aquesta negació de la nostra humanitat: la destrucció total de Gaza. Ja no hi ha escoles, ni hospitals, ni carrers, ni cases. Tota la població està desplaçada, 10.000 persones sota les runes. Com a cristià, també vaig perdre la fe en el món cristià, en el que crèiem que eren els nostres germans en la fe.

F: Encara vivim en una ocupació colonialista. Tothom hi està acostumat. L'angoixa és més subtil i un pot seguir amb la seva vida normal. Això es va aturar el 7 d'octubre, perquè es va fer molt real: vam veure centenars de persones que fugien amb el que es van poder emportar de casa seva i corrents sense saber on anar. El nostre món com el coneixem és

Kassam (esquerra) i Fouad a l'oratori de la parròquia de Sant Andreu de Palomar de Barcelona.

Agustí Codinach

preapocalíptic. És el sentiment que tenim.

Quan parreu que heu perdut la fe en el món cristià, en qui penseu?

K: Jo parlo de les Esglésies en concret. Vaig tenir l'oportunitat d'entrar en contacte amb diòcesis, parròquies, pelegrins, grups de joves d'Europa. I vaig poder entendre una mica com es veu des de lluny Terra Santa i el que són els cristians palestins. Em vaig adonar que són pocs els que fan l'esforç de posar-se en el nostre lloc i veure'ns simplement com a persones en el nostre context, no decidir qui som o qui volen que siguem.

Si diem que som cristians palestins, és que ho som! La majoria de

cristians tenen una idea, una fantasia del que és Terra Santa. I per això ens volen imposar com hem d'expressar-nos. Per això no podem dir que som palestins. De fet, és massa que aguantin que parlem àrab. Crec que quan expressem el dolor que vivim, no el volen sentir. Tinc la impressió que als cristians d'Europa i dels Estats Units els importa que hi hagi esglésies on puguin venir a pregar, però no els importa que no tinguem cases, escoles, jardins... crec que aquesta mentalitat, i demano disculpes per endavant, és heretada de les croades, que va molt unida a la ideologia sionista, que veu Palestina com una extensió d'Europa.

Com valoreu el treball diplomàtic del Vaticà?

F: El Papa va fer algunes comunicacions que són inèdites en el món cristià, pel que fa als palestins. Crec que és la primera figura cristiana que parla d'actes de terrorisme i això va tenir un impacte molt fort. Però alhora, crec que en la comunitat cristiana a Palestina en els darrers 14 mesos s'han vist unes esclatxes entre la comunitat i els seus líders. Nosaltres mateixos hem participat en moltes trobades on sentíem que l'expressió de l'Església local cap a l'Església internacional no es feia com s'havia de fer, especialment quan la primera reacció del patriarca llatí de Jerusa-

**FOUAD
MAADDI**
**“Ser cristià
és veure
l’esperança,
no perquè la
veiem, sinó
perquè hi
creiem.
L’única raó
per la qual
mantinc
l’esperança
és per la
meva
creença”**

lem, en un acte molt cristià d'altra banda, va ser oferir-se en comptes dels ostatges israelians.

Va ser molt sorprenent per a nosaltres. Un dia abans del 7 d'octubre hi havia 1.600 ostatges, perquè ho són, a les presons israelianes. Quan s'han pronunciat els líders cristians sobre això? Per què no arriba la nostra veu?

K: Durant aquest genocidi el Papa s'ha pronunciat diversos cops. En el primer, la meva reacció va ser negativa, sincerament. Perquè el primer cop que es va pronunciar va ser quan un soldat israelià, un franc tirador, va disparar dins de l'àmbit de la parròquia catòlica i va matar dues dones.

El Papa es va pronunciar i va dir que era terrorisme. Que un líder internacional digui que el que fa l'exèrcit israelià és terrorisme és fort, i més si ho diu el Papa. Però la meva reacció va ser negativa perquè ja portàvem mesos de genocidi i vaig pensar que havien de morir dues catòliques perquè el Papa parlés.

Però després el Papa s'ha pronunciat encara més i més fort. És inèdit i té el seu impacte, però alhora hi ha una cosa fonamental que nosaltres, com a palestins, hem tingut la comprensió que potser és massa, que l'Església no pot adoptar aquest tipus de llenguatge que nosaltres voldríem, però amb el que ha passat en aquest darrer any no podem tenir més tolerància, i hem de dir-ho clar, ja no es pot parlar més de dos bàndols. Hi ha un projecte colonial i una injustícia històrica que no ha estat corregida. És temps que els cristians, des del Papa cap a baix, comencin a resar per la justícia, perquè quan hi hagi justícia llavors hi haurà pau i reconciliació.

Estem celebrant el Jubileu de l'Esperança. Teniu esperança?

F: Ser cristià és veure l'esperança, no perquè la veiem, sinó perquè hi creiem. L'única raó per la qual mantinc l'esperança és per la meva creença. Hi he de creure. No puc estar al costat fosc, no puc ser al costat de pressió, sense fer res, sense actuar. Encara que pensi que no tindrà resultat, que no conduirà a res, que no en resulti res, de les meves accions, ser inactiu és part del problema. L'única opció que tinc és tenir esperança i això és el que em va fer reaccionar.

K: Jo comparteixo aquesta pèrdua completa de l'esperança en les primeres setmanes i, fins i tot, mesos. En els primers dies no hi havia res que

es pogués anomenar “esperança”. El que més em feia perdre l'esperança era justament la deshumanització, les declaracions dels polítics i dels responsables que feien servir un llenguatge amb el qual ens deien a nosaltres, els palestins, de mil formes, mil cops al dia: no us volem, no volem que existiu, no sou importants, moriu-vos... I aquesta deshumanització, aquest sentir-se rebutjat, només pel fet de ser palestí, mata tota esperança.

Recordo aquells dies que vaig obrir a l'atzar l'evangeli i em va sortir el de sant Joan, on Jesús diu als deixebles que el món els rebutjarà com a Ell, però que confiïn perquè Jesús ja ha vençut el món. I jo crec que l'esperança és això, creure, tenir fe que el món ha estat vençut. El món és cruel, inhumà, però el món ha estat vençut perquè el valor, aquesta humanitat intrínseca de voler el bé, és més fort, malgrat que no sigui més fort la major part del temps, però és més fort, és el que no caducarà.

Quin missatge teniu per als cristians catalans?

F: Parlant de l'esperança he recordat la cançó de *L'Estaca*. Si estirem tots per aquí i per allà, segur que cau. Sempre cal mantenir l'esperança i aquesta esperança s'ha de traduir en accions, grans o petites, i ser cristià significa que sempre som al costat del més feble, del més petit, de qui no té poder... no tenim tancs, ni armes i això significa que haurem de fer més esforços, més feina per aconseguir el que creiem: pau, justícia, amor. Sempre treballant a nivell local, però pensant a nivell global.

K: Els palestins ens veiem molt identificats en la història de Nadal. I per això el pessebre que imaginem és aquest pessebre gris i ple de pols del segle XXI, de les runes. Imaginem que si Jesús nasqués avui, ho faria a Gaza. Crec que Jesús està naixent avui a Gaza. En cada nen que avui neix a Gaza. Al llarg d'aquest any m'he fet molts cops aquesta pregunta: on és Déu? Per què ho permet, tot això? I la resposta és que Déu és allà, sota les runes, s'identifica amb el dolgut, amb el martiritzat. Què podem fer? En primer lloc, pregar. Cal pregar per la justícia i perquè s'aturi la violència. Com a cristians, no podem no ser polítics. Cal dir les coses pel seu nom. No tothom pot fer coses efectives, però sí que podem dir una paraula i això és efectiu. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Recerca per erradicar la malaltia de la noma

x Flickr / Jorgen

La malaltia de la noma afecta infants que pateixen desnutrició crònica.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Potser ni tan sols heu sentit parlar d'aquesta malaltia que, segons l'informe de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), afecta cada any unes 140.000 persones de 23 països i causa una mortalitat del 80%-90% dels afectats. Crec que val la pena que la coneguem. En què consisteix aquesta dolença? Carlos Chaccour, investigador de l'Institut de Salut Global de Barcelona (ISGlobal), ens diu que, en una xerrada que

va fer a uns estudiants de medicina, quan preguntà si sabien què era la noma ni un de sol no va aixecar la mà. És lamentable que sigui una malaltia poc coneguda a casa nostra amb la importància que té. Chaccour explica que és una infecció que afecta infants d'entre 2 i 7 anys principalment, que es "menja" la cara. Es pot descriure així: "El nen es desperta un matí amb febre i que li fa pudor la boca, i a la tarda ja pot tenir la galta perforada." La infecció creix molt ràpidament. És una malaltia veritablement terrible.

La noma comença sempre a la cavitat oral i s'estén ràpidament pels voltants, de vegades fins als ulls. Causada per bacteris, apareix majoritàriament en els infants que pateixen desnutrició crònica, que viuen en extrema pobresa i amb males condicions d'higiene. Aquesta malaltia a Europa ja es va erradicar a començaments del segle XX, si bé,

cal dir-ho, va reaparèixer durant la Segona Guerra Mundial en nens gitano a Auschwitz. Ara afecta països de l'Àfrica, com Nigèria, Moçambic, Ghana o Laos, i d'Àsia, com la Xina i l'Índia. També se'n registren alguns casos a Amèrica del Sud.

Com es pot curar una malaltia tan horrorosa? Els antibiòtics són eficaços, però el que cal és fer-ne ús de seguida. La rapidesa del desenvolupament de la infecció és la causa que en els llocs que hem dit, si són zones rurals allunyades dels centres hospitalaris, ja no s'hi sigui a temps. I dels que s'han pogut curar, cal dir que han quedat amb la cara destrossada. Pocs són els que, amb cirurgia estètica, recobren un aspecte normal. Esperem, doncs, que la recerca promoguda per ISGlobal, oberta ja a Moçambic, vagi endavant i es pugui posar remei a una malaltia tan important que avui es veu encara molt desatesa. ■

TRADICIONS REMEIERES

La caputxina o morritort d'Índies

Flickr / Andreas Rockstein

Les tiges tendres de la caputxina són gustoses i les flors, molt vistoses.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels caputxins

La caputxina o morritort d'Índies (llat., *Tropaeolum majus*; cast., *capuchina*) és una planta originària d'Amèrica del Sud i força olorosa. Les tiges tendres són gustoses i les flors, molt vistoses. La semment, quan és verda, s'assembla a un pèsol, i confitada amb vinagre i sal és de gust força semblant a la tàpera, essent mengívola i particularment aperitiva. Antigament les fulles de

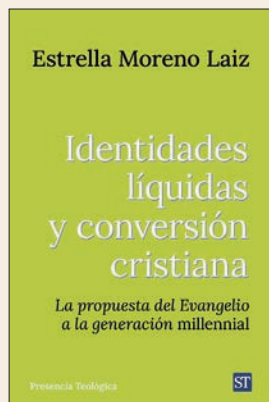
caputxina amanides se solien prendre per combatre l'escorbut, i en els grans refredats la infusió de les fulles i de la flor ajuda a liquar les mucositats.

Els antics hortolans afirmaren que la caputxina és una planta molt sensitiva al fred, planta hortícola “d'un verd agradable, en el que ressalten sas flors molt grosses, de color de foch molt viu, o groch. Se multiplica per llavors en la primavera y en las grans calors se ha de regar molt. La caputxina és molt sensitiva als frets, y si no se preserva de ells a ésta planta, acostuma a morir-se. Totes les parts de la planta són estimulants y presten grans serveis en el cos per ser desescribula y desescorbut” (BHC, *Lojardiner florista*, II-137).

Els frares caputxins de Catalunya que van desenvolupar la seva tasca missionera *ad gentes* ja en temps del rei Carles II amb la famosa missió de Trinitat i Guaiana (anys 1680-1817),

durant la seva estada a Ultramar conegueren noves plantes que introduïren a casa nostra, les unes per la seva bellesa estètica, i les altres per les seves propietats mèdiques, mineralitzants o vitamíniques. Així doncs, els caputxins en les col·lacions vespertines en els dies de dejuni solien prendre alguna fruita i, sobretot, l'enciamet dels caputxins de totes les herbes, que era una barreja d'hortalisses tendres trossegades, amanides (: *ensiamades*) amb oli, sal, vinagre o agràs, i que eren molt refrescants i riques en vitamines. La barreja efectuada solia ser de fulles de lletuga o d'escarola amb créixens, morritort, lletsons, verdolagues, agreta i, sobretot, amb fulles de caputxina.

A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de l'alfàbrega, que, procedent de l'Índia, és una de les plantes remeieres més flairoses i que gaudeix de nombroses propietats mèdiques i gastronòmiques. ■

ESTRELLA MORENO LAIZ

Identidades líquidas y conversión cristiana
Editorial Sal Terrae, 2025, 264 pàg.

Aquest llibre explora les claus per entendre els *millennials* en la seva relació amb la fe cristiana. Ofereix eines pràctiques per connectar amb una generació que qüestiona i redefineix constantment les seves creences.

JOSÉ MARÍA ZAVALA

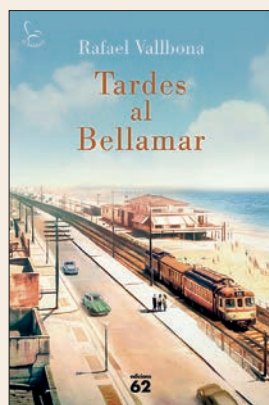
Los Doce
Editorial Espasa, 2025, 344 pàg.

Viatge en el temps, ple de revelacions sorprenents i enigmes històrics, protagonitzat pels apòstols de Jesús. L'autor, després de l'èxit d'*Últimas noticias de Jesús*, mostra un retrat molt humà dels Dotze elegits.

MARIANO FAZIO

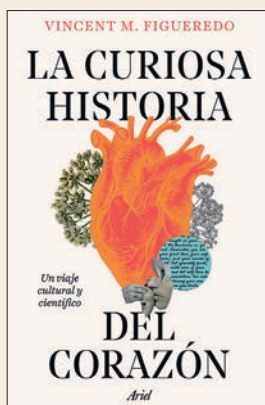
Ciudadanía
Ediciones Palabra, 2024, 96 pàg.

Sant Josepmaria va rebre un carisma: difondre la crida a la santedat enmig de les circumstàncies ordinàries de la vida. Per tant, el bon cristià, si viu d'acord amb la seva fe, és també un bon ciutadà.

RAFAEL VALLBONA

Tardes al Bellamar
Edicions 62, 2025, 256 pàg.

En plena expansió migratòria, les germanes Jiménez (la Conxita, la Isabel i la Maruja), mestres d'origen andalus, arriben a un barri popular de Barcelona i el 1965 es traslladen a Premià, on fundaran una escola.

VINCENT M. FIGUEREDO

La curiosa historia del corazón
Editorial Ariel, 2025, 296 pàg.

Un interessant recorregut pel paper i el significat del cor —l'òrgan més simbòlic del cos humà— en la filosofia, la religió, la ciència i l'art, des del bressol de la civilització fins a la actualitat.

AUTORS DIVERSOS

La parroquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat
Editorial Efadós-Parròquia de Sant Llorenç, 2024, 336 pàg.

Llibre editat amb motiu dels 500 anys de la fundació de l'església parroquial de Sant Llorenç, avui seu catedralícia de la diòcesi de Sant Feliu. Estudi molt acurat de tots els aspectes que conformen aquesta comunitat cristiana. (Ramon Ribera)

CRÍTICA DE TEATRE

Històries de por per fer riure

ANDREU SOTORRA
andresotorra@gmail.com

© Kiku Piñol

Marc Rodríguez, Nausicaa Bonnín, Pau Roca i Anna Sahun intenten fer por amb "La presència" a La Villarroel.

El Pallars, que és la portalada del Pirineu, és un terreny adobat per encaixar-hi històries de por. Les llegendes del temps de la picor i les històries ancestrals a la vora del foc creen un imaginari idoni per fondre la ficció amb la realitat.

La mort, les herències escamotejades i les enveges entre parents són qüestions que poden trobar el seu xup-xup en grans ciutats o nuclis urbans, però que es couen a foc lent i espetegant espurnes quan s'esdevenen en llocs apartats de muntanya.

Els dramaturgs Carmen Marfà i Yago Alonso han escollit aquest espai bucòlic per a *La presència*, la seva història de por. I cal dir "de por" perquè quan es parla d'una "presència" sobrenatural, no es pot dir que ningú pugui estar tranquil del tot... ni a la butaca de la platea.

Què seria la por en una borda del Pallars si no hi hagués una tempesta de llamps i trons? Aquest efecte tan cinematogràfic és el que envolta els espectadors ja d'entrada. Però ja se sap que el llenguatge teatral sovint, quan fa por, el que vol és fer riure. I *La presència*, que ha dirigit amb mà acurada Pau Carrió, té l'objectiu de fer riure ni que a les golfes d'aquest interior de borda pallaresa hi hagi,

diuen, el patriarca esgotant les poques hores que li queden de vida.

Com en tota trama de gènere terrorífic, hi ha sempre un personatge extern al nucli (germà, germana i gendre) que posa el foc a la metxa. En aquest cas es tracta de la metgessa del CAP, una mena de bruixa pallaresa que coneix la vida i miracles de la família i que té una fe absoluta en els éssers fantàstics de la literatura.

La presència és una comèdia negra que beu de les fonts de l'esoterisme. Els dos principals oponents són el germà i la germana. La trama es desenvolupa amb alguna concessió a la broma fàcil, amb moments més hilarants i sempre amb l'agudes dels intèrprets. La por arriba en clau d'efectes de so. A fora neva. I a dins esclata també la tempesta a cops de diàlegs encesos, per treure els drapets al sol.

Atenció a la campaneta. És el toc d'arrencada de tota la trama. Els fantasmes familiars surten a la llum. I no hi falta un passeig amb els personatges de la mitologia pirinenca com els populars minairons o els tamarros perquè, mort el patriarca, només pot ser un d'aquests éssers fantàstics el que hagi fet la trapelleria de tocar la campaneta. ■

AMB BON HUMOR

"LA PRESÈNCIA", de Carmen Marfà i Yago Alonso
INTÈRPRETS: Nausicaa Bonnín, Marc Rodríguez, Pau Roca i Anna Sahun
Cia. Sixto Paz
DIRECCIÓ: Pau Carrió
La Villarroel, Barcelona
Fins al 2 de febrer

CRÍTICA LITERÀRIA

L'origen de la consciència del pecat

JOAN BORONAT
Periodista

PILAR ENCUESTRA

Del árbol del conocimiento al árbol de la vida
Europa Ediciones, 2024, 190 pàg.

Acomplir els Manaments, no per por, sinó per amor.” Amb aquestes paraules la periodista Pilar Encuentra va enllestir la presentació del seu llibre *Del árbol del conocimiento al árbol de la vida. El hombre: un ser en camino de Adán a Cristo*, conclusió a la qual arriba després de la nova interpretació de Gènesi 3.

El 2004, Pilar Encuentra va començar estudis de Teologia a Tarragona. Va obtenir un màster en Història de les Religions i la llicenciatura en Ciències Religioses amb el seu treball de fi de grau que ara ha publicat. Com va assenyalar Maria de l'Esperança Amill, vicepresidenta de l'Associació Bíblica de Catalunya, que va presentar l'obra, “el llibre és el resultat de la tesina final de la llicenciatura de Ciències Religioses i, per tant, es tracta d'un treball acadèmic. És, en conseqüència, un exercici intel·lectual que ens endinsa en un diàleg profund; un text agosarat, però rigorós, el fil conductor que du a unes conclusions que ajuden l'home i la dona moderns a llegir el Gènesi 3, el relat de la serp temptadora i del càstig que se'n deriva”.

Amill explica que el volum proposa la interpretació i “en lloc d'incidir en l'origen del pecat, ens dona a entendre l'origen de la consciència del pecat. L'arbre del coneixement del bé i del mal i l'arbre de la vida podrien ser tal vegada un sol arbre”, comenta. En opinió de la teòloga, “el llibre pot començar a llegir-se tant pel començament com pel final, atès que en tots dos casos desperta la curiositat de com s'arriba d'un extrem a l'altre”.

La defensa que va fer Pilar Encuentra de la tesi que ha donat peu al llibre va ser qualificada com a “excel·lent”, la qual cosa en garanteix el rigor. Pel que fa al “pecat original”, més que “una caiguda”, va ser “un adonar-se'n”, escriu la Pilar. A través d'una acurada i detallada anàlisi d'aquest text bíblic fonamental, l'autora concilia l'antropologia cristiana amb el pensament modern, alhora que facilita el diàleg entre les religions.

A més, aquesta obra tracta de demostrar que, si s'analitza amb cura, aquest enigmàtic capítol del Gènesi es transforma en un text molt revelador per a l'home contemporani. ■

UN NOU LLINDAR

Preferències

Contemplant la manera de dir i de fer de Jesús, podem veure quines són les seves preferències. Jesús descriu el seu ministeri messiànic amb les paraules d'Isaïes que reclamen el significat profètic del jubileu: “L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gracia del Senyor” (Lc 4,18-19; Is 61,1-2).

D'altra part, contemplant el seguiment que els cristians fem de Jesús, podem deduir quines són les nostres preferències i com es manifesta la credibilitat de la nostra presència enmig de la societat. El comportament de cadascú incideix en el col·lectiu on vivim i una actuació individual pot embellir o enfosquir tot el conjunt. No oblidem el valor de la unitat per sobre de tot, i que no hi hagi desacord en el cos, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres.

Fixem-nos en la riquesa humana i espiritual que hi ha a les comunitats, en el conjunt de l'Església i en la societat. Són molts els qui, de manera totalment gratuïta i per amor, regalen el seu temps, forces i qualitats, i es posen al servei dels altres! Hi ha molts gestos de solidaritat amb els més pobres i necessitats, en el dia a dia i quan es presenten de forma dramàtica situacions a les quals s'han d'atendre amb urgència, com les que recentment hem viscut a València i a altres indrets.

Aquesta és la preferència que veiem en Jesús quan fa la proclamació solemne de la seva missió a la sinagoga de Natzaret. L'atenció als més pobres és la primera preferència. Que sigui també la nostra.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Marcos Aceituno, M. Dolores Barroso,
Pilarín Bayés, Joan Boronat, Agustí Borrell,
Josep Àngel Colomé, Ángeles Conde, Llum
Delàs, Juanjo Fernández, Antonio Gil,
Jaume González Padrós, Lluís Martínez
Sistach, Ignasi Miranda, Glòria Monés,
Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Peron-
at, Montse de Paz, Armand Puig, Quique,
Míriam Ramon, Jordi Sánchez, Valentí
Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull
**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

QÜESTIONS PASTORALS

El **dilluns 27 de gener** i el **dimarts 28**,
60es Jornades de Qüestions Pastorals
de Castellldaura sobre *Portadors d'es-
perança. Viure avui el ministeri ordenat,
font d'esperança*.

“VINE I VEURÀS”

El **dimarts 28 de gener**, a les 19.30,
comença una convocatòria de les tro-
bades *Vine i veuràs (Tupper Místic)* per
a persones de 30 a 35 anys (c/ Pro-
vença, 197-199, 6è 4a - Barcelona).
Més informació: Xavier Morlans, tel.
606 741 665.

SETMANA DE LA BÍBLIA

El **dimecres 29 de gener**, a les 17.30,
webinar *40è Concurs Bíblic de Catalu-
nya. El diàleg donarà els seus fruits*, amb
Mn. Josep Montfort. Informació:
www.fecc.cat.

AULAS MOUNIER

El **dijous 30 de gener**, a les 19.00,
Cultura i educació amb Conrad Vilanou
sobre Joaquim Xirau; lectura del Re-
coneixement Mounier 2025 a l'Hos-
pital de Campanya de Santa Anna (c/
Diputació, 231 - Barcelona).

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 1 de febrer**, a les 9.45, ta-
ller de cal·ligrafia *Iniciació a la lletra
uncial* amb la Gna. Conxa Adell. Ins-
cripcions: activitatspuelles@gmail.
com.

CANDELERÀ

El **dissabte 1 de febrer**, a les 12.00,
el bisbe David Abadías presideix la
missa amb motiu de la Candelera i la
trobad de Vida Creixent a la basílica
de Sant Josep Oriol de Barcelona.

VIDA CONSAGRADA

El **diumenge 2 de febrer**, a les 19.15,
l'arquebisbe Joan Josep Omella pre-
sideix l'eucaristia a la catedral de
Barcelona per la Jornada Mundial de
la Vida Consagrada.

MANS UNIDES

El **divendres 7 de febrer**, a les 19.00,
Mans Unides celebra el 65è aniversari
amb una missa d'acció de gràcies a la

basílica de la Sagrada Família amb la
coral Càrmina. Inscripcions: [https://
dub.sh/missa-07-02-2025](https://dub.sh/missa-07-02-2025).

INSTITUT SANT TOMÀS DE BALMESIANA

Del **dimarts 11 de febrer al dimarts
20 de maig**, curs *Suma de teologia:
la caridad* amb Martín F. Echavarría
(www.istomas.org).

Sant Feliu de Llobregat

SETMANA DE LA BÍBLIA

El **dimecres 29 de gener**, a les 20.30,
xerrada ecumènica en línia *Confio en
la teva Paraula (Sl 119,74)*, amb M.
Claustre Solé i Daniel Trallero. Ins-
cripcions: animaciobiblica@bisbat-
santfeliu.cat.

Tarragona

MARE DE DÉU DE LA COVA

El **dimecres 29 de gener**, a les 18.00,
missa de difunts i glossa de la imatge
de la Mare de Déu de la Cova, amb
Rafael Romeu, a l'església parroquial
de la Santa Creu de Calafell; el **dijous
30**, a les 19.00, conferència *Mare de
l'Esperança*, a càrrec de Mn. Norbert
Miracle; el **diumenge 2 de febrer**, a
les 11.30, eucaristia i celebració dels
elements festius a la plaça de Cata-
lunya de Calafell; processó de retorn
de la imatge a l'església del Castell.

Tortosa

CATEDRAL

El **divendres 31 de gener**, a les 20.00,
concert solidari pels afectats de la
dana amb l'Escolania de la Verge dels
Desemparats de València a la catedral
de Tortosa.

Vic

COVA DE MANRESA

El **cap de setmana del 31 de gener al
2 de febrer**, taller de dansa contem-
plativa amb M. Victoria Hernández
(tel. 938 720 422).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè migrants, refugiats i afectats
per les guerres vegin respectat el seu
dret a l'educació

“A través de la vida d'en Marcos, ens hem acostat més a Crist”

CARME MUNTÉ MARGALEF

L'1 de març vinent l'Associació Amics de Marcos Pou es reunirà al Seminari Conciliar de Barcelona per celebrar l'Eucaristia amb motiu del 10è aniversari del seu traspàs. A les 18.45 h, hi haurà un moment de paraula on “Escoltar la veu d'en Marcos” i, seguidament, a les 19.30 h, l'Eucaristia presidida pel cardenal Joan Josep Omella. Gloria Arcusa és presidenta de l'Associació Amics de Marcos Pou.

Qui va ser Marcos Pou?

Marcos Pou Gallo (1991-2015) va ser un jove cristià i seminarista de Barcelona, que va créixer en una família catòlica nombrosa. Era un jove ben “normal”: apassionat per l'esport, la família i els amics, extravertit i amb un intens desig de ser estimat. Tot i la seva formació catòlica, la fe va deixar d'interessar-lo durant un temps: “El Déu al qual havia resat mecànicament tota la vida havia perdut pes”, afirmava. Però això va canviar als 16 anys al Loreto Abat Oliba, on va conèixer professors del moviment Comunió i Alliberament (CL). Gràcies a ells, va entendre les seves inquietuds com un camí per trobar Déu. Aquest camí es va fer més clar durant unes vacances de CL als Picos de Europa, on es va trobar personalment amb Crist. Ell mateix descriu aquesta trobada: “Aquella nit vaig trobar, per fi, allò que havia intuït i necessitat, però que mai no havia vist. Fins i tot ara estic descobrint què és el que va passar aquella nit, però es tracta de la mateixa experiència de la samaritana que es troba amb Jesús al pou: m'ha dit tot el que he fet. També em reconec en el que diu Don Giussani de la trobada amb Jesús (...): ‘Quan vaig trobar Crist, em vaig descobrir home’.”

Què va suposar aquest fet tan transcendent en la seva vida?

Crist esdevingué l'amor de la seva vida, l'únic que podia omplir-la i el centre de tot. Aquest camí el va portar a discernir la vocació al sacerdoci i a entrar al Seminari de Barcelona el 2015. Desitjava lliurar la seva vida a Crist i a l'Església. El dia abans, m'escrivia: “L'estic veient tant que tinc pressa per entrar-hi, estudiar-lo, viure les fatigues, créixer, resar, obeir per Ell... I soc tan fràgil! Però Ell és fascinant, l'Amor dels amors! (...) Jo només desitjo que Crist sàpiga que l'estimo, res de grandeses.” El 21 de febrer de 2015, deu dies després d'entrar al Seminari, Marcos va tenir un accident de moto i va trobar-se cara a cara amb el Senyor.

Quin va ser el seu testimoniatge humà i de fe?

En Marcos va destacar per acompanyar molts

GLORIA ARCUSA

Presidenta de l'Associació Amics de Marcos Pou

joves, cuidant amb serietat i profunditat els seus amics. Pregava la litúrgia de les hores, acudia habitualment als sagraments i participava en l'adoració eucarística al temple del Tibidabo. A la UB, on estudiava Física, era seriós amb l'estudi, volia estar present a la universitat, proposant trobades i cuidant els companys. Atenia els més pobres, sobretot ajudant periòdicament a les Missioneres de la Caritat. Tot això ho vivia amb un desig missioner, per anunciar l'amor de Jesús que ell havia conegut.

Amb quin objectiu va néixer l'associació, constituïda el 2022?

L'Associació Amics de Marcos Pou neix per la constatació que, a través de la vida d'en Marcos, els seus familiars, amics i companys, ens hem pogut acostar més a la persona de Crist. El principal ímpetu que mou l'associació és, doncs, el de donar a conèixer al món sencer el missatge de l'Evangeli a través del testimoniatge de la seva vida de fe.

ASSOCIACIÓ AMICS MARCOS POU

El bany.

Hi ha banys i banys. Les col·leccions de Roca compten amb el millor disseny i l'última tecnologia per oferir solucions sostenibles i de qualitat i garantir la millor experiència en l'espai del bany.

Col·lecció TURA dissenyada per Andreu Carulla.